

Arrest

nr. 186 253 van 28 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 november 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij, de heer A.-J., T. S. M., luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier die de Iraakse nationaliteit bezit. U bent geboren te Bagdad waar u ook woont. U bent getrouwd met A.(...)-J.(...) A.(...) A.(...) A.(...) (O.V. (...)) en samen hebben jullie vijf kinderen, A.(...)-J.(...) Y.(...) (O.V. (...)) (die meerderjarig is), A.(...)-J.(...) M.(...) (O.V. (...)), A.(...)-J.(...) O.(...) (O.V. (...)), A.(...)-J.(...) M.(...) (O.V. (...)) en A.(...)-J.(...) I.(...) (O.V. (...)).

In mei 2015 vindt u een dreigbrief met kogel in uw huis in de wijk Al Talbiyah in Bagdad. U vertelt dit aan uw vrouw en oudste dochter, maar besteedt er verder geen aandacht aan.

Op 15 juli 2015 valt de militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) uw huis binnen. Ze slaan u en nemen u mee naar buiten. Ze gooien het hele huis overhoop, stelen geld en juwelen en slaan ook uw vrouw en uw kinderen. Ze bedreigen jullie met de dood en verwijten jullie sympathisanten van IS en van Saddam Hoessein te zijn. Ze willen u meenemen in één van hun auto's maar uw vrouw kan dit verhinderen met haar smeekbedes. Uiteindelijk krijgen jullie één uur de tijd om jullie huis te verlaten, anders zouden ze terugkeren om jullie te vermoorden. Nadat ze weg zijn, trekt u samen met uw gezin naar uw schoonfamilie in de wijk Adhamiyah in Bagdad. De volgende ochtend krijgt u telefoon van een vriend – die tevens in uw wijk woonde – die u vertelt dat uw woning en de kapperszaak van uw vrouw in brand zijn gestoken.

Op 20 juli 2015 verlaat u het land samen met uw gezin. Jullie vliegen van Bagdad naar Erbil en van daar gaan jullie verder naar Turkije, waar jullie een vijftiental dagen blijven. Op dat moment reist u samen met uw oudste dochter (Y.(...)) via Griekenland verder naar België, waar jullie op 17 augustus 2015 asiel aanvragen. Uw echtgenote komt jullie later met de vier andere kinderen vervoegen; zij dient een asielaanvraag in op 27 oktober 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw origineel paspoort, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele Iraakse identiteitskaart, uw originele woonstkaart, uw origineel rijbewijs, de originele akte van uw huis, uw huwelijksakte, de originele paspoorten van uw kinderen M.(...), O.(...), M.(...) en I.(...), de originele nationaliteitsbewijzen van uw kinderen M.(...) en O.(...), de originele identiteitskaarten van uw kinderen M.(...), O.(...), M.(...) en I.(...), de originele vliegtuigtickets van uw gezin van Bagdad naar Erbil en twee originele postenveloppes.

B. Motivering

Doorheen uw verklaringen haalt u een aantal elementen aan waarom u uit uw land van herkomst Irak gevlucht bent: u werd door de sjiiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) met de dood bedreigd omdat jullie soennieten zijn en omdat uw zoon de typisch soennitische naam O.(...) draagt – ze hadden jullie daartoe al een dreigbrief bezorgd, waren bij jullie thuis binnengevallen en dat later in brand gestoken, samen met de kapperszaak van uw vrouw. U verwijst ook naar de algemene veiligheidssituatie in Irak (CGVS p. 7 e.v. + p. 13). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is – in casu omdat u en uw gezin soennieten zijn en uw zoon de naam O.(...) draagt. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en een asielzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan de asielzoeker om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Welnu, uit uw verklaringen blijkt geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging omwille van dit motief. Doorheen uw verklaringen en die van uw familieleden blijken immers meerdere incoherenties en anomalieën te vinden die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten fundamenteel onderuit halen.

Vooreerst slaagt u er niet in uw verklaringen over de dreigbrief met bijhorende kogel (i.e. hét begin van bewijs van de bedreigingen aan uw adres waarover u verklaart dat u het weggegooid heeft, CGVS p. 9) aannemelijk te maken.

Volgens uw uiteenzetting zou deze brief ongeveer in mei 2015 bij jullie terecht zijn gekomen (CGVS p. 9). Uw echtgenote verklaart dat het "een tijdje geleden was" en dat ze zich niet kan herinneren wanneer dit juist zou zijn geweest (CGVS vrouw p. 10). Bij het indienen van haar asielaanvraag had ze gezegd dat jullie "ooit" een brief ontvangen hebben ("ik weet niet meer wanneer dit was, het is heel lang geleden", Vragenlijst CGVS vrouw 12.02.2016 vraag 3.7). Uw dochter van haar kant verklaart dat ze niet kan zeggen wanneer dit gebeurd is. Als ze erop gewezen wordt dat ze bij het indienen van haar asielaanvraag had gezegd dat dat in januari 2015 was, zegt ze dat het in hetzelfde jaar was [als de inval

in jullie huis] en dat het in 2015 was en dat ze zich de maand niet echt kan herinneren en geeft ze aan dat wat ze bij het indienen van haar asielaanvraag zei, de juiste versie is (CGVS dochter p. 8 + Vragenlijst CGVS dochter 15.02.2016 vraag 3.5). Deze verklaringen van u, uw vrouw en uw dochter lopen onderling echter allerminst gelijk. Van een gezin dat zich op onder andere een dreigbrief baseert die ze bij hen thuis gevonden zouden hebben, om hun nood aan (internationale) bescherming te staven, kan toch verwacht worden dat hun verklaringen op dit punt meer overeenkomen. Dit is hier niet het geval.

U verklaart ook dat u zelf de enveloppe met de kogel heeft gevonden thuis, waarop u dan uw vrouw en uw dochter Y.(...) hierover inlichtte (CGVS p. 9). Volgens uw echtgenote daarentegen zou één van jullie zonen de vinder geweest zijn (namelijk O.(...), M.(...) of I.(...)) toen ze buiten aan het spelen waren – nadat ze de brief gevonden hadden, zouden ze hem naar haar gebracht hebben (CGVS vrouw p. 10). Uw dochter Y.(...) blijkt niet te weten wie de brief gevonden heeft (CGVS dochter p. 8). Het is echter maar weinig aannemelijk dat jullie verklaringen onderling verschillen aangaande een dergelijk cruciaal element in uw relaas.

Ten slotte dient over deze bewuste dreigbrief te worden opgemerkt dat uw beweringen en die van uw gezinsleden, nl. dat jullie deze enveloppe met kogel niet serieus namen (CGVS p. 9 + CGVS vrouw p. 10 + CGVS dochter p. 8), amper overtuigen. Ze staan immers in schril contrast met jullie eigen beweringen hoe gevaarlijk het wel niet is om als soenniet in Bagdad te leven. Aangezien zowel u, uw dochter als uw echtgenote herhaaldelijk wijzen op de zorgwekkende en beangstigende situatie voor soennieten in Bagdad en dan vooral in een voornamelijk sjiitische wijk in Bagdad – naar eigen zeggen worden soennieten zelfs zomaar vermoord (CGVS p. 5, p. 7-10 + CGVS vrouw p. 6, p. 8-10 + CGVS dochter p. 6-9) – is het uiterst opvallend dat jullie verklaren een directe bedreiging aan jullie adres (in de vorm van een weinig aan de verbeelding overlatende brief met kogel) niet serieus te nemen. Nochtans zou u al sinds lange tijd schrik hebben voor uw leven en nam u daartoe een aantal voorzorgsmaatregelen, zoals uit de verklaringen van uw vrouw moet blijken (u bleef vaak thuis, u ging soms niet uit werken als de toestand te onveilig was, u ging niet naar de winkel, u ging niet weg tijdens de zomervakantie en u ging hoogstens uw kinderen van school halen, CGVS p. 10 + CGVS vrouw p. 9). Dat u dan zo passief blijft ten aanzien van een rechtstreekse bedreiging aan uw adres toen u tot dan zonder enig probleem in Bagdad had geleefd en er schijnbaar onverschillig tegenover staat, is dus niet ernstig te noemen en doet andermaal twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op dit vlak.

Gelet op bovenstaande elementen dient geconcludeerd te worden dat u en uw gezinsleden er niet in geslaagd zijn gelijklopende en overtuigende verklaringen af te leggen betreffende de dreigbrief met kogel die u zou ontvangen hebben.

Evenmin kan er geloof worden gehecht aan de door u vooropgestelde inval bij u thuis door de militie Asaab Ahl al Haqq (AAH) in juli 2015.

Om te beginnen bent u er zeer van overtuigd dat het de militie AAH was die bij u thuis binnenviel, omdat zij 'natuurlijk zelf hadden gezegd dat ze van AAH waren' [tijdens de inval] (CGVS p. 7-8). Uw vrouw zegt dat ze zelf de militie niet herkende als AAH maar dat de burens hen kennen en zij jullie 's anderendaags hadden gezegd dat het AAH was die jullie huis en winkel in brand hadden gestoken (CGVS vrouw p. 11). Uw dochter verklaart dan weer dat deze mannen niet zeiden dat ze van AAH waren toen ze jullie huis binnenvielen, dat ze niets zeiden maar dat de overheid hen steunt. Ze voegt eraan toe dat u hen herkende als AAH (CGVS dochter p. 7). Welnu, aangezien zowel u, uw echtgenote als uw oudste dochter bij de inval aanwezig waren en het van hun uiterlijk of van hun kledij of insignes niet duidelijk was dat ze tot AAH behoorden, is het opvallend dat jullie allen verschillende redenen opgeven voor jullie overtuiging dat ze van AAH waren (nl. dat ze het zelf gezegd hadden, dat jullie het van de burens gehoord hadden of dat u ze als zodanig zou herkend hebben). Van asielzoekers die dezelfde feiten inroepen (nl. een inval in huis door een sjiitische militie in Bagdad), kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze eenduidig zijn in hun overtuiging om een bepaalde specifieke militie als schuldige aan te duiden. Dit is hier niet zo.

Daarnaast verklaarde uw vrouw aanvankelijk dat de mannen enkele uren bij jullie binnen geweest zijn (CGVS vrouw p. 8). Dit strookt echter helemaal niet met uw verklaringen dat ze om 21u 's avonds waren binnengevallen en dat jullie tegen 22u al weg waren thuis (jullie hadden immers alsnog een uur de tijd gekregen om te vertrekken) (CGVS p. 7, p. 11 + CGVS vrouw p. 10, p. 11-12). Deze vaststelling plaatst

jullie verklaringen omtrent deze inval meteen op losse schroeven. U verklaart aanvankelijk ook meermaals dat ze u, binnen in huis, boeiden aan de handen toen ze kwamen binnenvallen. Later ontkent u dan expliciet weer dat ze u handboeiden en verandert u uw verklaringen op dit vlak door te zeggen dat ze u 'vasthielden met hun handen' (CGVS p. 7, p. 10, p. 11). Dat u niet consistent bent op dit vlak, doet opnieuw twijfels rijzen over uw verklaringen over de inval. Daarnaast beweert uw vrouw dat u werd 'kapot geslagen met pistolen' (CGVS vrouw p. 11), terwijl u dit zelf expliciet ontkent; u verklaart immers dat ze u enkel met hun handen sloegen. Zelfs als u met de verklaringen van uw vrouw geconfronteerd wordt, blijft u erbij dat u niet werd geslagen met een pistool (CGVS p. 11). Jullie versies van deze feiten wijken dermate af dat het de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate aantast.

Volgens uw verklaringen waren u en uw echtgenote, op het moment van de inval, tv aan het kijken in de living, was uw oudste dochter Y.(...) aan het afwassen in de keuken en waren de andere kinderen op hun kamer aan het spelen (CGVS p. 8). Uw echtgenote verklaart dat jullie op dat moment thee aan het drinken waren en 'gewoon zaten', terwijl uw oudste dochter de afwas deed in de keuken en de andere kinderen in hun kamer speelden en daar ook bleven (CGVS vrouw p. 9, p. 11, p. 12). Uw dochter Y.(...) verklaart dat zij aan het afwassen was in de keuken en dat u en uw echtgenote in de living waren, samen met de andere kinderen waar zij aan het spelen waren (CGVS dochter p. 7). Welnu, dergelijke verklaringen wijken van elkaar af en tasten aldus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Wat betreft de brand die er in de kapperszaak van uw vrouw zou geweest zijn, dient gewezen te worden op het volgende. U verklaart dat u daags na de inval bij u thuis op de hoogte werd gebracht van een brand in uw huis en de kapperszaak. Gevraagd wat u dan gedaan heeft, verklaart u dat u niets gedaan heeft en de sleutels heeft terugbezorgd aan de eigenaar van het pand dat u voor de zaak van uw vrouw huurde. Als u gevraagd wordt of er daarbij geen problemen waren omdat het pand toch afgebrand was, verklaart u van niet. U verklaart daarbij dat het uw bezittingen waren die verbrand waren en dat enkel de muren geveerd moesten worden (CGVS p. 12). Deze verklaringen doen dermate de wenkbrauwen fronsen en doen ernstige vragen rijzen. Het is immers bijzonder opzienbarend dat een eigenaar van een pand niet zou reageren als de kapperszaak die zijn huurder in dat pand hield, in brand werd gestoken met behulp van brandversnellers (i.e. benzineflessen, CGVS p. 7). Het is weinig aannemelijk dat iemand het er dan zomaar bij zou laten en niet eerst verhaal zou halen op de huurder die op dat moment zijn pand in beheer had.

Omwille van de hierboven opgesomde incoherenties kan besloten worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de inval bij uw thuis en de daaruit voortkomende brandstichting in uw woning en de kapperszaak van uw echtgenote.

Voor de volledigheid kan even teruggekeken worden op uw verklaringen en die van uw vrouw en dochter dat de (sjiitische) milities de naam van één van uw zonen (i.c. O.(...)) haten (CGVS p. 7, p. 8 + CGVS vrouw p. 11 + CGVS dochter p. 5, p. 6). Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie hem daarom veiligheidshalve niet O.(...) noemden, maar I.(...), dat u hem leerde om aan checkpoints te zeggen dat hij I.(...) heet in plaats van O.(...) en dat jullie hem uit voorzorg niet naar een school in jullie overwegend sjiitische wijk lieten gaan maar naar een andere in Adhamiya (CGVS p. 6, p. 7-8 + CGVS vrouw p. 8). Welnu, uit jullie verklaringen blijkt dat jullie er op die manier in slaagden een normaal en goed leven te leiden en geen problemen hadden en dat de mensen in jullie buurt jullie graag hadden – los van de brief en de inval in 2015 (waarvan hierboven evenwel werd aangetoond dat deze feiten ongeloofwaardig zijn) – hoewel u naar eigen zeggen toch gekend was in de wijk als soenniet en als Abu O.(...) ('vader van O.(...)). Op deze manier kan bezwaarlijk besloten worden dat louter de naam van uw zoon aanleiding gaf tot vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw woonkaart, uw rijbewijs, de eigendomsakte van uw huis, uw huwelijksakte en de paspoorten, nationaliteitsbewijzen en identiteitskaarten van uw kinderen M.(...), O.(...), M.(...) en I.(...), bevatten immers louter informatie over de persoonsgegevens van u en uw kinderen en over uw echtelijke situatie. De vliegtuigtickets van uw gezin van Bagdad naar Erbil vormen een indicatie van de vluchtroute van u en uw gezin, maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten an sich. De twee enveloppes tonen aan dat u nog documenten kreeg toegestuurd toen u in België verbleef, meer niet.

Wat betreft uw verklaringen in verband met de algemene situatie in Irak (CGVS p. 13), kan gewezen worden op het volgende. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de

mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat

scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij, mevrouw A.-J., A. A. A., luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabische die de Iraakse nationaliteit bezit. U bent geboren te Bagdad waar u ook woont. U bent getrouwd met A.(…)-J.(…) T.(…) S.(…) M.(…) (O.V. (...)) en samen hebben jullie vijf kinderen, A.(…)-J.(…) Y.(…) (O.V. (...)) (die meerderjarig is), A.(…)-J.(…) M.(…) (O.V. (...)), A.(…)-J.(…) O.(…) (O.V. (...)), A.(…)-J.(…) M.(…) (O.V. (...)) en A.(…)-J.(…) I.(…) (O.V. (...)).

Één van uw zonen vindt een dreigbrief met een kogel in uw huis in de wijk Al Talbiyah in Bagdad. U besteedt er verder geen aandacht aan.

Op 15 juli 2015 valt de militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) uw huis binnen. Ze gooien het hele huis overhoop, stelen geld en juwelen en slaan u, uw echtgenoot en uw kinderen. Ze roepen dat jullie al lang dood moesten zijn en dat jullie sympathisanten van IS en van Saddam Hoessein zijn. Ze willen uw echtgenoot meenemen in één van hun auto's, maar dankzij uw smeekbedes kan u dit voorkomen. Uiteindelijk krijgen jullie één uur de tijd om jullie huis te verlaten, anders zouden jullie vermoord worden. Hierop besluit u samen met uw gezin naar uw familie in de wijk Adhamiyah te Bagdad te trekken. De volgende ochtend krijgt uw echtgenoot te horen dat jullie woning en uw kapperszaak in brand zijn gestoken.

Op 20 juli 2015 verlaat u het land samen met uw gezin. In Bagdad neemt u een vlucht naar Erbil en van daar gaat u verder naar Turkije. Na een tweetal weken reist uw echtgenoot samen met uw oudste dochter Y.(…) via Griekenland verder naar België, alwaar zij op 17 augustus 2015 asiel aanvragen. Uzelf verlaat Turkije pas later met jullie vier andere kinderen; op 27 oktober 2015 dient u zelf ook een asielaanvraag in in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw origineel paspoort, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele Iraakse identiteitskaart, uw originele mutualiteitskaart, uw originele werkkaart (lidkaart vakbond), uw origineel certificaat van de vakbond en uw originele diploma's haartooi.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde problemen als uw echtgenoot A.(…)-J.(…) T.(…) S.(…) M.(…) (O.V. (...)), nl. een dreigbrief en een inval bij jullie thuis omdat jullie soennieten zijn en uw zoon de naam O.(…) draagt (CGVS p. 8 e.v.). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

“Doorheen uw verklaringen haalt u een aantal elementen aan waarom u uit uw land van herkomst Irak gevlucht bent: u werd door de sjiiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) met de dood bedreigd omdat jullie soennieten zijn en omdat uw zoon de typisch soennitische naam O.(…) draagt – ze hadden jullie daartoe al een dreigbrief bezorgd, waren bij jullie thuis binnengevallen en dat later in brand gestoken, samen met de kapperszaak van uw vrouw. U verwijst ook naar de algemene veiligheidssituatie in Irak (CGVS p. 7 e.v. + p. 13). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is – in casu omdat u en uw gezin soennieten zijn en uw zoon de naam O.(…) draagt. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden

aan enkele objectieve vaststellingen en een asielzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan de asielzoeker om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Welnu, uit uw verklaringen blijkt geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging omwille van dit motief. Doorheen uw verklaringen en die van uw familieleden blijken immers meerdere incoherenties en anomalieën te vinden die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten fundamenteel onderuit halen.

Vooreerst slaagt u er niet in uw verklaringen over de dreigbrief met bijhorende kogel (i.e. hét begin van bewijs van de bedreigingen aan uw adres waarover u verklaart dat u het weggegooid heeft, CGVS p. 9) aannemelijk te maken.

Volgens uw uiteenzetting zou deze brief ongeveer in mei 2015 bij jullie terecht zijn gekomen (CGVS p. 9). Uw echtgenote verklaart dat het "een tijdje geleden was" en dat ze zich niet kan herinneren wanneer dit juist zou zijn geweest (CGVS vrouw p. 10). Bij het indienen van haar asielaanvraag had ze gezegd dat jullie "ooit" een brief ontvangen hebben ("ik weet niet meer wanneer dit was, het is heel lang geleden", Vragenlijst CGVS vrouw 12.02.2016 vraag 3.7). Uw dochter van haar kant verklaart dat ze niet kan zeggen wanneer dit gebeurd is. Als ze erop gewezen wordt dat ze bij het indienen van haar asielaanvraag had gezegd dat dat in januari 2015 was, zegt ze dat het in hetzelfde jaar was [als de inval in jullie huis] en dat het in 2015 was en dat ze zich de maand niet echt kan herinneren en geeft ze aan dat wat ze bij het indienen van haar asielaanvraag zei, de juiste versie is (CGVS dochter p. 8 + Vragenlijst CGVS dochter 15.02.2016 vraag 3.5). Deze verklaringen van u, uw vrouw en uw dochter lopen onderling echter allerminst gelijk. Van een gezin dat zich op onder andere een dreigbrief baseert die ze bij hen thuis gevonden zouden hebben, om hun nood aan (internationale) bescherming te staven, kan toch verwacht worden dat hun verklaringen op dit punt meer overeenkomen. Dit is hier niet het geval.

U verklaart ook dat u zelf de enveloppe met de kogel heeft gevonden thuis, waarop u dan uw vrouw en uw dochter Y.(...) hierover inlichtte (CGVS p. 9). Volgens uw echtgenote daarentegen zou één van jullie zonen de vinder geweest zijn (namelijk O.(...), M.(...) of I.(...)) toen ze buiten aan het spelen waren – nadat ze de brief gevonden hadden, zouden ze hem naar haar gebracht hebben (CGVS vrouw p. 10). Uw dochter Y.(...) blijkt niet te weten wie de brief gevonden heeft (CGVS dochter p. 8). Het is echter maar weinig aannemelijk dat jullie verklaringen onderling verschillen aangaande een dergelijk cruciaal element in uw relaas.

Ten slotte dient over deze bewuste dreigbrief te worden opgemerkt dat uw beweringen en die van uw gezinsleden, nl. dat jullie deze enveloppe met kogel niet serieus namen (CGVS p. 9 + CGVS vrouw p. 10 + CGVS dochter p. 8), amper overtuigen. Ze staan immers in schril contrast met jullie eigen beweringen hoe gevaarlijk het wel niet is om als soenniet in Bagdad te leven. Aangezien zowel u, uw dochter als uw echtgenote herhaaldelijk wijzen op de zorgwekkende en beangstigende situatie voor soennieten in Bagdad en dan vooral in een voornamelijk sjiietische wijk in Bagdad – naar eigen zeggen worden soennieten zelfs zomaar vermoord (CGVS p. 5, p. 7-10 + CGVS vrouw p. 6, p. 8-10 + CGVS dochter p. 6-9) – is het uiterst opvallend dat jullie verklaren een directe bedreiging aan jullie adres (in de vorm van een weinig aan de verbeelding overlatende brief met kogel) niet serieus te nemen. Nochtans zou u al sinds lange tijd schrik hebben voor uw leven en nam u daarto²e een aantal voorzorgsmaatregelen, zoals uit de verklaringen van uw vrouw moet blijken (u bleef vaak thuis, u ging soms niet uit werken als de toestand te onveilig was, u ging niet naar de winkel, u ging niet weg tijdens de zomervakantie en u ging hoogstens uw kinderen van school halen, CGVS p. 10 + CGVS vrouw p. 9). Dat u dan zo passief blijft ten aanzien van een rechtstreekse bedreiging aan uw adres toen u tot dan zonder enig probleem in Bagdad had geleefd en er schijnbaar onverschillig tegenover staat, is dus niet ernstig te noemen en doet andermaal twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op dit vlak.

Gelet op bovenstaande elementen dient geconcludeerd te worden dat u en uw gezinsleden er niet in geslaagd zijn gelijklopende en overtuigende verklaringen af te leggen betreffende de dreigbrief met kogel die u zou ontvangen hebben.

Evenmin kan er geloof worden gehecht aan de door u vooropgestelde inval bij u thuis door de militie Asaab Ahl al Haqq (AAH) in juli 2015.

Om te beginnen bent u er zeer van overtuigd dat het de militie AAH was die bij u thuis binnenviel, omdat zij 'natuurlijk zelf hadden gezegd dat ze van AAH waren' [tijdens de inval] (CGVS p. 7-8). Uw vrouw zegt dat ze zelf de militie niet herkende als AAH maar dat de burens hen kennen en zij jullie 's anderendaags hadden gezegd dat het AAH was die jullie huis en winkel in brand hadden gestoken (CGVS vrouw p. 11). Uw dochter verklaart dan weer dat deze mannen niet zeiden dat ze van AAH waren toen ze jullie huis binnenvielen, dat ze niets zeiden maar dat de overheid hen steunt. Ze voegt eraan toe dat u hen herkende als AAH (CGVS dochter p. 7). Welnu, aangezien zowel u, uw echtgenote als uw oudste dochter bij de inval aanwezig waren en het van hun uiterlijk of van hun kledij of insignes niet duidelijk was dat ze tot AAH behoorden, is het opvallend dat jullie allen verschillende redenen opgeven voor jullie overtuiging dat ze van AAH waren (nl. dat ze het zelf gezegd hadden, dat jullie het van de burens gehoord hadden of dat u ze als zodanig zou herkend hebben). Van asielzoekers die dezelfde feiten inroepen (nl. een inval in huis door een sjitische militie in Bagdad), kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze eenduidig zijn in hun overtuiging om een bepaalde specifieke militie als schuldige aan te duiden. Dit is hier niet zo.

Daarnaast verklaarde uw vrouw aanvankelijk dat de mannen enkele uren bij jullie binnen geweest zijn (CGVS vrouw p. 8). Dit strookt echter helemaal niet met uw verklaringen dat ze om 21u 's avonds waren binnengevallen en dat jullie tegen 22u al weg waren thuis (jullie hadden immers alsnog een uur de tijd gekregen om te vertrekken) (CGVS p. 7, p. 11 + CGVS vrouw p. 10, p. 11-12). Deze vaststelling plaatst jullie verklaringen omtrent deze inval meteen op losse schroeven. U verklaart aanvankelijk ook meermaals dat ze u, binnen in huis, boeiden aan de handen toen ze kwamen binnenvallen. Later ontkent u dan expliciet weer dat ze u handboeiden en verandert u uw verklaringen op dit vlak door te zeggen dat ze u 'vasthielden met hun handen' (CGVS p. 7, p. 10, p. 11). Dat u niet consistent bent op dit vlak, doet opnieuw twijfels rijzen over uw verklaringen over de inval. Daarnaast beweert uw vrouw dat u werd 'kapot geslagen met pistolen' (CGVS vrouw p. 11), terwijl u dit zelf expliciet ontkent; u verklaart immers dat ze u enkel met hun handen sloegen. Zelfs als u met de verklaringen van uw vrouw geconfronteerd wordt, blijft u erbij dat u niet werd geslagen met een pistool (CGVS p. 11). Jullie versies van deze feiten wijken dermate af dat het de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate aantast.

Volgens uw verklaringen waren u en uw echtgenote, op het moment van de inval, tv aan het kijken in de living, was uw oudste dochter Y.(...) aan het afwassen in de keuken en waren de andere kinderen op hun kamer aan het spelen (CGVS p. 8). Uw echtgenote verklaart dat jullie op dat moment thee aan het drinken waren en 'gewoon zaten', terwijl uw oudste dochter de afwas deed in de keuken en de andere kinderen in hun kamer speelden en daar ook bleven (CGVS vrouw p. 9, p. 11, p. 12). Uw dochter Y.(...) verklaart dat zij aan het afwassen was in de keuken en dat u en uw echtgenote in de living waren, samen met de andere kinderen waar zij aan het spelen waren (CGVS dochter p. 7). Welnu, dergelijke verklaringen wijken van elkaar af en tasten aldus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Wat betreft de brand die er in de kapperszaak van uw vrouw zou geweest zijn, dient gewezen te worden op het volgende. U verklaart dat u daags na de inval bij u thuis op de hoogte werd gebracht van een brand in uw huis en de kapperszaak. Gevraagd wat u dan gedaan heeft, verklaart u dat u niets gedaan heeft en de sleutels heeft terugbezorgd aan de eigenaar van het pand dat u voor de zaak van uw vrouw huurde. Als u gevraagd wordt of er daarbij geen problemen waren omdat het pand toch afgebrand was, verklaart u van niet. U verklaart daarbij dat het uw bezittingen waren die verbrand waren en dat enkel de muren geveerd moesten worden (CGVS p. 12). Deze verklaringen doen dermate de wenkbrauwen fronsen en doen ernstige vragen rijzen. Het is immers bijzonder opzienbarend dat een eigenaar van een pand niet zou reageren als de kapperszaak die zijn huurder in dat pand hield, in brand werd gestoken met behulp van brandversnellers (i.e. benzineflessen, CGVS p. 7). Het is weinig aannemelijk dat iemand het er dan zomaar bij zou laten en niet eerst verhaal zou halen op de huurder die op dat moment zijn pand in beheer had.

Omwille van de hierboven opgesomde incoherenties kan besloten worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de inval bij uw thuis en de daaruit voortkomende brandstichting in uw woning en de kapperszaak van uw echtgenote.

Voor de volledigheid kan even teruggekomen worden op uw verklaringen en die van uw vrouw en dochter dat de (sjitische) milities de naam van één van uw zonen (i.c. O.(...)) haten (CGVS p. 7, p. 8 + CGVS vrouw p. 11 + CGVS dochter p. 5, p. 6). Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie hem daarom veiligheidshalve niet O.(...) noemden, maar I.(...), dat u hem leerde om aan checkpoints te zeggen dat

hij I.(...) heet in plaats van O.(...) en dat jullie hem uit voorzorg niet naar een school in jullie overwegend sjiitische wijk lieten gaan maar naar een andere in Adhamiya (CGVS p. 6, p. 7-8 + CGVS vrouw p. 8). Welnu, uit jullie verklaringen blijkt dat jullie er op die manier in slaagden een normaal en goed leven te leiden en geen problemen hadden en dat de mensen in jullie buurt jullie graag hadden – los van de brief en de inval in 2015 (waarvan hierboven evenwel werd aangetoond dat deze feiten ongeloofwaardig zijn) – hoewel u naar eigen zeggen toch gekend was in de wijk als soenniet en als Abu O.(...) ('vader van O.(...)). Op deze manier kan bezwaarlijk besloten worden dat louter de naam van uw zoon aanleiding gaf tot vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw woonstkaart, uw rijbewijs, de eigendomsakte van uw huis, uw huwelijksakte en de paspoorten, nationaliteitsbewijzen en identiteitskaarten van uw kinderen M.(...), O.(...), M.(...) en I.(...), bevatten immers louter informatie over de persoonsgegevens van u en uw kinderen en over uw echtelijke situatie. De vliegtuigtickets van uw gezin van Bagdad naar Erbil vormen een indicatie van de vluchtroute van u en uw gezin, maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten an sich. De twee enveloppes tonen aan dat u nog documenten kreeg toegestuurd toen u in België verbleef, meer niet."

Uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw Iraakse identiteitskaart, uw mutualiteitskaart, uw werkkaart (lidkaart vakbond), uw certificaat van de vakbond en uw diploma's haartooi bevatten louter informatie over uw identiteit en uw opleiding. Bijgevolg kunnen deze documenten de beslissing van u en/of van uw man niet wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

*Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).*

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit

heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers

in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

De bestreden beslissing in hoofde van de derde verzoekende partij, juffrouw A.-J., Y. T. S., luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabische die de Iraakse nationaliteit bezit. U bent geboren te Bagdad waar u ook woonde. U bent de dochter van A.(...)-J.(...) T.(...) S.(...) M.(...) (O.V. (...)) en A.(...)-J.(...) A.(...) A.(...) A.(...) (O.V. (...)) en de zus van A.(...)-J.(...) M.(...) (O.V. (...)), A.(...)J.(...) O.(...) (O.V. (...)), A.(...)-J.(...) M.(...) (O.V. (...)) en A.(...)-J.(...) I.(...) (O.V. (...)).

In 2015 vindt iemand van uw familie een enveloppe met een kogel aan jullie huis in de wijk Al Talbiyah in Bagdad. Jullie nemen het niet serieus en besteedden er verder geen aandacht aan.

Op 15 juli 2015 valt de militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) uw huis binnen. Ze nemen uw vader mee naar buiten, stelen geld en juwelen en slaan uw moeder, uw vader, uw broer O.(...) en uzelf. Ze roepen dat jullie al lang dood moesten zijn en dat jullie sympathisanten van IS en van Saddam Hoessein zijn. Ze willen uw vader meenemen, maar dankzij de smeekbedes van uw moeder laten ze hem gaan. Uiteindelijk krijgen jullie één uur de tijd om jullie huis te verlaten, anders zouden jullie vermoord worden. Hierop besluiten jullie naar het huis van uw grootvader in de wijk Adhamiyah te Bagdad te trekken. De volgende ochtend krijgt uw vader te horen dat jullie woning en de kapperszaak van uw moeder in brand zijn gestoken.

Op 20 juli 2015 verlaat u het land samen met uw familie. Vanuit Bagdad vliegt u naar Erbil van waar jullie doorreizen naar Turkije. Na een vijftiental dagen reist u samen met uw vader via Griekenland verder naar België, waar jullie op 17 augustus 2015 asiel aanvragen. Uw moeder komt jullie later vervoegen met uw broers en zus en dient op 27 oktober 2015 een asielaanvraag in in België.

U haalt tevens aan dat u in Irak op school werd lastiggevalen omdat u geen hoofddoek droeg. U verklaart ook dat u advocaat wou worden en uw vader u daartoe naar een privé-universiteit wou sturen, maar dat een hoofddoek daar verplicht is en dat u dat niet wil dragen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw origineel paspoort, uw origineel nationaliteitsbewijs uw originele Iraakse identiteitskaart en een originele enveloppe van DHL.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in het kader van uw asielaanvraag verschillende elementen aanhaalt: enerzijds een dreigbrief en een inval bij jullie thuis omdat jullie soennieten zijn en uw broer de naam Omar draagt (feiten die ook uw vader aanhaalde in het kader van zijn asielaanvraag), en anderzijds verwijst u naar het feit dat u in Irak geen hoofddoek wil dragen. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Wat betreft de problemen die ook uw vader AL-JANABI Taha Sabeeh Mohammed (O.V. 8.107.758) inroept, dient gewezen te worden op het volgende. Aangezien in het kader van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw vader is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

“Doorheen uw verklaringen haalt u een aantal elementen aan waarom u uit uw land van herkomst Irak gevlucht bent: u werd door de sjiiitische militie Asa’ib Ahl al-Haq (AAH) met de dood bedreigd omdat jullie soennieten zijn en omdat uw zoon de typisch soennitische naam O.(...) draagt – ze hadden jullie daartoe al een dreigbrief bezorgd, waren bij jullie thuis binnengevallen en dat later in brand gestoken, samen met de kapperszaak van uw vrouw. U verwijst ook naar de algemene veiligheidssituatie in Irak (CGVS p. 7 e.v. + p. 13). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is – in casu omdat u en uw gezin soennieten zijn en uw zoon de naam O.(...) draagt. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en een asielzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegronde, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan de asielzoeker om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Welnu, uit uw verklaringen blijkt geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging omwille van dit motief. Doorheen uw verklaringen en die van uw familieleden blijken immers meerdere incoherenties en anomalieën te vinden die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten fundamenteel onderuit halen.

Vooreerst slaagt u er niet in uw verklaringen over de dreigbrief met bijhorende kogel (i.e. hét begin van bewijs van de bedreigingen aan uw adres waarover u verklaart dat u het weggegooid heeft, CGVS p. 9) aannemelijk te maken.

Volgens uw uiteenzetting zou deze brief ongeveer in mei 2015 bij jullie terecht zijn gekomen (CGVS p. 9). Uw echtgenote verklaart dat het “een tijdje geleden was” en dat ze zich niet kan herinneren wanneer dit juist zou zijn geweest (CGVS vrouw p. 10). Bij het indienen van haar asielaanvraag had ze gezegd dat jullie “ooit” een brief ontvangen hebben (“ik weet niet meer wanneer dit was, het is heel lang geleden”, Vragenlijst CGVS vrouw 12.02.2016 vraag 3.7). Uw dochter van haar kant verklaart dat ze niet kan zeggen wanneer dit gebeurd is. Als ze erop gewezen wordt dat ze bij het indienen van haar asielaanvraag had gezegd dat dat in januari 2015 was, zegt ze dat het in hetzelfde jaar was [als de inval in jullie huis] en dat het in 2015 was en dat ze zich de maand niet echt kan herinneren en geeft ze aan dat wat ze bij het indienen van haar asielaanvraag zei, de juiste versie is (CGVS dochter p. 8 + Vragenlijst CGVS dochter 15.02.2016 vraag 3.5). Deze verklaringen van u, uw vrouw en uw dochter lopen onderling echter allerminst gelijk. Van een gezin dat zich op onder andere een dreigbrief baseert die ze bij hen thuis gevonden zouden hebben, om hun nood aan (internationale) bescherming te staven, kan toch verwacht worden dat hun verklaringen op dit punt meer overeenkomen. Dit is hier niet het geval.

U verklaart ook dat u zelf de enveloppe met de kogel heeft gevonden thuis, waarop u dan uw vrouw en uw dochter Y.(...) hierover inlichtte (CGVS p. 9). Volgens uw echtgenote daarentegen zou één van jullie zonen de vinder geweest zijn (namelijk O.(...), M.(...) of I.(...)) toen ze buiten aan het spelen waren – nadat ze de brief gevonden hadden, zouden ze hem naar haar gebracht hebben (CGVS vrouw p. 10).

Uw dochter Y.(...) blijkt niet te weten wie de brief gevonden heeft (CGVS dochter p. 8). Het is echter maar weinig aannemelijk dat jullie verklaringen onderling verschillen aangaande een dergelijk cruciaal element in uw relaas.

Ten slotte dient over deze bewuste dreigbrief te worden opgemerkt dat uw beweringen en die van uw gezinsleden, nl. dat jullie deze enveloppe met kogel niet serieus namen (CGVS p. 9 + CGVS vrouw p. 10 + CGVS dochter p. 8), amper overtuigen. Ze staan immers in schril contrast met jullie eigen beweringen hoe gevaarlijk het wel niet is om als soenniet in Bagdad te leven. Aangezien zowel u, uw dochter als uw echtgenote herhaaldelijk wijzen op de zorgwekkende en beangstigende situatie voor soennieten in Bagdad en dan vooral in een voornamelijk sjiitische wijk in Bagdad – naar eigen zeggen worden soennieten zelfs zomaar vermoord (CGVS p. 5, p. 7-10 + CGVS vrouw p. 6, p. 8-10 + CGVS dochter p. 6-9) – is het uiterst opvallend dat jullie verklaren een directe bedreiging aan jullie adres (in de vorm van een weinig aan de verbeelding overlatende brief met kogel) niet serieus te nemen. Nochtans zou u al sinds lange tijd schrik hebben voor uw leven en nam u daartoe een aantal voorzorgsmaatregelen, zoals uit de verklaringen van uw vrouw moet blijken (u bleef vaak thuis, u ging soms niet uit werken als de toestand te onveilig was, u ging niet naar de winkel, u ging niet weg tijdens de zomervakantie en u ging hoogstens uw kinderen van school halen, CGVS p. 10 + CGVS vrouw p. 9). Dat u dan zo passief blijft ten aanzien van een rechtstreekse bedreiging aan uw adres toen u tot dan zonder enig probleem in Bagdad had geleefd en er schijnbaar onverschillig tegenover staat, is dus niet ernstig te noemen en doet andermaal twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op dit vlak.

Gelet op bovenstaande elementen dient geconcludeerd te worden dat u en uw gezinsleden er niet in geslaagd zijn gelijklopende en overtuigende verklaringen af te leggen betreffende de dreigbrief met kogel die u zou ontvangen hebben.

Evenmin kan er geloof worden gehecht aan de door u vooropgestelde inval bij u thuis door de militie Asaab Ahl al Haqq (AAH) in juli 2015.

Om te beginnen bent u er zeer van overtuigd dat het de militie AAH was die bij u thuis binnenviel, omdat zij 'natuurlijk zelf hadden gezegd dat ze van AAH waren' [tijdens de inval] (CGVS p. 7-8). Uw vrouw zegt dat ze zelf de militie niet herkende als AAH maar dat de burens hen kennen en zij jullie 's anderendaags hadden gezegd dat het AAH was die jullie huis en winkel in brand hadden gestoken (CGVS vrouw p. 11). Uw dochter verklaart dan weer dat deze mannen niet zeiden dat ze van AAH waren toen ze jullie huis binnenvielen, dat ze niets zeiden maar dat de overheid hen steunt. Ze voegt eraan toe dat u hen herkende als AAH (CGVS dochter p. 7). Welnu, aangezien zowel u, uw echtgenote als uw oudste dochter bij de inval aanwezig waren en het van hun uiterlijk of van hun kledij of insignes niet duidelijk was dat ze tot AAH behoorden, is het opvallend dat jullie allen verschillende redenen opgeven voor jullie overtuiging dat ze van AAH waren (nl. dat ze het zelf gezegd hadden, dat jullie het van de burens gehoord hadden of dat u ze als zodanig zou herkend hebben). Van asielzoekers die dezelfde feiten invoeren (nl. een inval in huis door een sjiitische militie in Bagdad), kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze eenduidig zijn in hun overtuiging om een bepaalde specifieke militie als schuldige aan te duiden. Dit is hier niet zo.

Daarnaast verklaarde uw vrouw aanvankelijk dat de mannen enkele uren bij jullie binnen geweest zijn (CGVS vrouw p. 8). Dit strookt echter helemaal niet met uw verklaringen dat ze om 21u 's avonds waren binnengevallen en dat jullie tegen 22u al weg waren thuis (jullie hadden immers alsnog een uur de tijd gekregen om te vertrekken) (CGVS p. 7, p. 11 + CGVS vrouw p. 10, p. 11-12). Deze vaststelling plaatst jullie verklaringen omtrent deze inval meteen op losse schroeven. U verklaart aanvankelijk ook meermaals dat ze u, binnen in huis, boeiden aan de handen toen ze kwamen binnenvallen. Later ontkent u dan expliciet weer dat ze u handboeiden en verandert u uw verklaringen op dit vlak door te zeggen dat ze u 'vasthielden met hun handen' (CGVS p. 7, p. 10, p. 11). Dat u niet consistent bent op dit vlak, doet opnieuw twijfels rijzen over uw verklaringen over de inval. Daarnaast beweert uw vrouw dat u werd 'kapot geslagen met pistolen' (CGVS vrouw p. 11), terwijl u dit zelf expliciet ontkent; u verklaart immers dat ze u enkel met hun handen sloegen. Zelfs als u met de verklaringen van uw vrouw geconfronteerd wordt, blijft u erbij dat u niet werd geslagen met een pistool (CGVS p. 11). Jullie versies van deze feiten wijken dermate af dat het de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate aantast.

Volgens uw verklaringen waren u en uw echtgenote, op het moment van de inval, tv aan het kijken in de living, was uw oudste dochter Y.(...) aan het afwassen in de keuken en waren de andere kinderen op

hun kamer aan het spelen (CGVS p. 8). Uw echtgenote verklaart dat jullie op dat moment thee aan het drinken waren en 'gewoon zaten', terwijl uw oudste dochter de afwas deed in de keuken en de andere kinderen in hun kamer speelden en daar ook bleven (CGVS vrouw p. 9, p. 11, p. 12). Uw dochter Y.(...) verklaart dat zij aan het afwassen was in de keuken en dat u en uw echtgenote in de living waren, samen met de andere kinderen waar zij aan het spelen waren (CGVS dochter p. 7). Welnu, dergelijke verklaringen wijken van elkaar af en tasten aldus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Wat betreft de brand die er in de kapperszaak van uw vrouw zou geweest zijn, dient gewezen te worden op het volgende. U verklaart dat u daags na de inval bij u thuis op de hoogte werd gebracht van een brand in uw huis en de kapperszaak. Gevraagd wat u dan gedaan heeft, verklaart u dat u niets gedaan heeft en de sleutels heeft terugbezorgd aan de eigenaar van het pand dat u voor de zaak van uw vrouw huurde. Als u gevraagd wordt of er daarbij geen problemen waren omdat het pand toch afgebrand was, verklaart u van niet. U verklaart daarbij dat het uw bezittingen waren die verbrand waren en dat enkel de muren geveerd moesten worden (CGVS p. 12). Deze verklaringen doen dermate de wenkbrauwen fronsen en doen ernstige vragen rijzen. Het is immers bijzonder opzienbarend dat een eigenaar van een pand niet zou reageren als de kapperszaak die zijn huurder in dat pand hield, in brand werd gestoken met behulp van brandversnellers (i.e. benzineflessen, CGVS p. 7). Het is weinig aannemelijk dat iemand het er dan zomaar bij zou laten en niet eerst verhaal zou halen op de huurder die op dat moment zijn pand in beheer had.

Omwille van de hierboven opgesomde incoherenties kan besloten worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de inval bij uw thuis en de daaruit voortkomende brandstichting in uw woning en de kapperszaak van uw echtgenote.

Voor de volledigheid kan even teruggekeken worden op uw verklaringen en die van uw vrouw en dochter dat de (sjiitische) milities de naam van één van uw zonen (i.c. O.(...)) haten (CGVS p. 7, p. 8 + CGVS vrouw p. 11 + CGVS dochter p. 5, p. 6). Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie hem daarom veiligheidshalve niet O.(...) noemden, maar I.(...), dat u hem leerde om aan checkpoints te zeggen dat hij I.(...) heet in plaats van O.(...) en dat jullie hem uit voorzorg niet naar een school in jullie overwegend sjiitische wijk lieten gaan maar naar een andere in Adhamiya (CGVS p. 6, p. 7-8 + CGVS vrouw p. 8). Welnu, uit jullie verklaringen blijkt dat jullie er op die manier in slaagden een normaal en goed leven te leiden en geen problemen hadden en dat de mensen in jullie buurt jullie graag hadden – los van de brief en de inval in 2015 (waarvan hierboven evenwel werd aangetoond dat deze feiten ongeloofwaardig zijn) – hoewel u naar eigen zeggen toch gekend was in de wijk als soenniet en als Abu O.(...) ('vader van O.(...)). Op deze manier kan bezwaarlijk besloten worden dat louter de naam van uw zoon aanleiding gaf tot vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw woonkaart, uw rijbewijs, de eigendomsakte van uw huis, uw huwelijksakte en de paspoorten, nationaliteitsbewijzen en identiteitskaarten van uw kinderen M.(...), O.(...), M.(...) en I.(...), bevatten immers louter informatie over de persoonsgegevens van u en uw kinderen en over uw echtelijke situatie. De vliegtuigtickets van uw gezin van Bagdad naar Erbil vormen een indicatie van de vluchtroute van u en uw gezin, maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten an sich. De twee enveloppes tonen aan dat u nog documenten kreeg toegestuurd toen u in België verbleef, meer niet."

Daarnaast haalt u aan dat u in Irak op school werd lastiggevalen omdat u geen hoofddoek droeg. U verklaart ook dat u advocaat wou worden en uw vader u daartoe naar een privé-universiteit wou sturen, maar dat een hoofddoek daar verplicht is en dat u dat niet wil dragen (CGVS p. 5-6). Welnu, wat dit betreft moet erop gewezen worden dat u niet aannemelijk maakt dat het dragen van een hoofddoek in uw hoofde aanleiding zou geven tot vervolging of het lijden van ernstige schade.

Zo dient erop gewezen te worden dat u er zelf in geslaagd bent om uw problemen in de Thanawiat Al Siyf school in Bobesham (i.e. de middelbare school waar ze u naar eigen zeggen lastigvielen omdat u geen hoofddoek droeg) te vermijden door uw schoolcarrière verder te zetten in een avondschool in Adhamiyah (CGVS p. 3, p. 5). Op deze manier kan niet geconcludeerd worden dat de door u

aangehaalde strubbelingen op uw eerste school aanleiding zouden kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft uw wens om te studeren aan een universiteit waar u verplicht een hoofddoek moet dragen, kan het volgende gezegd worden. Het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven zijn niet absoluut. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn niet onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer naar uw land van herkomst. Gevraagd waarom u geen hoofddoek wil dragen, wierp u op dat u 'er niet in verdiept bent' (CGVS p. 6). Dergelijke bezwaren voor het dragen van een hoofddoek zijn echter onvoldoende zwaarwichtig aangezien het dragen van in Irak gangbare kledingstukken in dit geval geen aanleiding zou geven tot de schending van een fundamenteel recht en zodoende tot een onmenselijke behandeling.

Uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs en uw Iraakse identiteitskaart bevatten louter informatie over uw identiteit. De enveloppe toont aan dat u nog documenten kreeg toegestuurd toen u in België verbleef, meer niet. Bijgevolg kunnen deze documenten de beslissing van u en/of van uw vader niet wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken

land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat

IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezigte

veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partijen betwisten in hun verzoekschrift de stelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hun respectievelijke verklaringen meerdere incoherenties en anomalieën bevatten die de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde feiten fundamenteel onderuit halen. Zij bespreken de in de bestreden beslissingen weerhouden relevante vaststellingen.

De verzoekende partijen vullen hun relaas aan met gegevens aangaande hun politieke achtergrond en welbepaalde familiale antecedenten die tijdens hun respectievelijke gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aan bod zijn gekomen.

Vervolgens wijzen de verzoekende partijen op de preciaire veiligheidssituatie van soennieten die in Bagdad in een overwegend sjiitische wijk wonen, aangezien zij zouden blootgesteld zijn aan geweld en mensenrechtenschendingen die uitgaan van zowel de aldaar aanwezige sjiitische milities als van het soennitische Islamitische Staat (IS).

De verzoekende partijen zetten tot slot uiteen waarom zij menen als vluchteling te moeten worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en, in ondergeschikte orde, waarom zij minstens in aanmerking komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of de verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan het asielrelaas van de verzoekende partijen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

In zake de eerste verzoekende partij, de heer A.-J., T. S. M.:

“Doorheen uw verklaringen haalt u een aantal elementen aan waarom u uit uw land van herkomst Irak gevlucht bent: u werd door de sjiiitische militie Asa’ib Ahl al-Haq (AAH) met de dood bedreigd omdat jullie soennieten zijn en omdat uw zoon de typisch soennitische naam O.(...) draagt – ze hadden jullie daartoe al een dreigbrief bezorgd, waren bij jullie thuis binnengevallen en dat later in brand gestoken, samen met de kapperszaak van uw vrouw. U verwijst ook naar de algemene veiligheidssituatie in Irak (CGVS p. 7 e.v. + p. 13). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is – in casu omdat u en uw gezin soennieten zijn en uw zoon de naam O.(...) draagt. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en een asielzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan de asielzoeker om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Welnu, uit uw verklaringen blijkt geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging omwille van dit motief. Doorheen uw verklaringen en die van uw familieleden blijken immers meerdere incoherenties en anomalieën te vinden die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten fundamenteel onderuit halen.

Vooreerst slaagt u er niet in uw verklaringen over de dreigbrief met bijhorende kogel (i.e. hét begin van bewijs van de bedreigingen aan uw adres waarover u verklaart dat u het weggegooid heeft, CGVS p. 9) aannemelijk te maken.

Volgens uw uiteenzetting zou deze brief ongeveer in mei 2015 bij jullie terecht zijn gekomen (CGVS p. 9). Uw echtgenote verklaart dat het "een tijdje geleden was" en dat ze zich niet kan herinneren wanneer dit juist zou zijn geweest (CGVS vrouw p. 10). Bij het indienen van haar asielaanvraag had ze gezegd dat jullie "ooit" een brief ontvangen hebben ("ik weet niet meer wanneer dit was, het is heel lang geleden", Vragenlijst CGVS vrouw 12.02.2016 vraag 3.7). Uw dochter van haar kant verklaart dat ze niet kan zeggen wanneer dit gebeurd is. Als ze erop gewezen wordt dat ze bij het indienen van haar asielaanvraag had gezegd dat dat in januari 2015 was, zegt ze dat het in hetzelfde jaar was [als de inval in jullie huis] en dat het in 2015 was en dat ze zich de maand niet echt kan herinneren en geeft ze aan dat wat ze bij het indienen van haar asielaanvraag zei, de juiste versie is (CGVS dochter p. 8 + Vragenlijst CGVS dochter 15.02.2016 vraag 3.5). Deze verklaringen van u, uw vrouw en uw dochter lopen onderling echter allerminst gelijk. Van een gezin dat zich op onder andere een dreigbrief baseert die ze bij hen thuis gevonden zouden hebben, om hun nood aan (internationale) bescherming te staven, kan toch verwacht worden dat hun verklaringen op dit punt meer overeenkomen. Dit is hier niet het geval.

U verklaart ook dat u zelf de enveloppe met de kogel heeft gevonden thuis, waarop u dan uw vrouw en uw dochter Y.(...) hierover inlichtte (CGVS p. 9). Volgens uw echtgenote daarentegen zou één van jullie zonen de vinder geweest zijn (namelijk O.(...), M.(...) of I.(...)) toen ze buiten aan het spelen waren – nadat ze de brief gevonden hadden, zouden ze hem naar haar gebracht hebben (CGVS vrouw p. 10). Uw dochter Y.(...) blijkt niet te weten wie de brief gevonden heeft (CGVS dochter p. 8). Het is echter maar weinig aannemelijk dat jullie verklaringen onderling verschillen aangaande een dergelijk cruciaal element in uw relaas.

Ten slotte dient over deze bewuste dreigbrief te worden opgemerkt dat uw beweringen en die van uw gezinsleden, nl. dat jullie deze enveloppe met kogel niet serieus namen (CGVS p. 9 + CGVS vrouw p. 10 + CGVS dochter p. 8), amper overtuigen. Ze staan immers in schril contrast met jullie eigen beweringen hoe gevaarlijk het wel niet is om als soenniet in Bagdad te leven. Aangezien zowel u, uw dochter als uw echtgenote herhaaldelijk wijzen op de zorgwekkende en beangstigende situatie voor soennieten in Bagdad en dan vooral in een voornamelijk sjiitische wijk in Bagdad – naar eigen zeggen worden soennieten zelfs zomaar vermoord (CGVS p. 5, p. 7-10 + CGVS vrouw p. 6, p. 8-10 + CGVS dochter p. 6-9) – is het uiterst opvallend dat jullie verklaren een directe bedreiging aan jullie adres (in de vorm van een weinig aan de verbeelding overlatende brief met kogel) niet serieus te nemen. Nochtans zou u al sinds lange tijd schrik hebben voor uw leven en nam u daartoe een aantal voorzorgsmaatregelen, zoals uit de verklaringen van uw vrouw moet blijken (u bleef vaak thuis, u ging soms niet uit werken als de toestand te onveilig was, u ging niet naar de winkel, u ging niet weg tijdens de zomervakantie en u ging hoogstens uw kinderen van school halen, CGVS p. 10 + CGVS vrouw p. 9). Dat u dan zo passief blijft ten aanzien van een rechtstreekse bedreiging aan uw adres toen u tot dan zonder enig probleem in Bagdad had geleefd en er schijnbaar onverschillig tegenover staat, is dus niet ernstig te noemen en doet andermaal twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op dit vlak.

Gelet op bovenstaande elementen dient geconcludeerd te worden dat u en uw gezinsleden er niet in geslaagd zijn gelijklopende en overtuigende verklaringen af te leggen betreffende de dreigbrief met kogel die u zou ontvangen hebben.

Evenmin kan er geloof worden gehecht aan de door u vooropgestelde inval bij u thuis door de militie Asaab Ahl al Haqq (AAH) in juli 2015.

Om te beginnen bent u er zeer van overtuigd dat het de militie AAH was die bij u thuis binnenviel, omdat zij 'natuurlijk zelf hadden gezegd dat ze van AAH waren' [tijdens de inval] (CGVS p. 7-8). Uw vrouw zegt dat ze zelf de militie niet herkende als AAH maar dat de burens hen kennen en zij jullie 's anderendaags hadden gezegd dat het AAH was die jullie huis en winkel in brand hadden gestoken (CGVS vrouw p. 11). Uw dochter verklaart dan weer dat deze mannen niet zeiden dat ze van AAH waren toen ze jullie huis binnenvielen, dat ze niets zeiden maar dat de overheid hen steunt. Ze voegt eraan toe dat u hen herkende als AAH (CGVS dochter p. 7). Welnu, aangezien zowel u, uw echtgenote als uw oudste dochter bij de inval aanwezig waren en het van hun uiterlijk of van hun kledij of insignes niet duidelijk

was dat ze tot AAH behoorden, is het opvallend dat jullie allen verschillende redenen opgeven voor jullie overtuiging dat ze van AAH waren (nl. dat ze het zelf gezegd hadden, dat jullie het van de burens gehoord hadden of dat u ze als zodanig zou herkend hebben). Van asielzoekers die dezelfde feiten invoeren (nl. een inval in huis door een sjiiitische militie in Bagdad), kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze eenduidig zijn in hun overtuiging om een bepaalde specifieke militie als schuldige aan te duiden. Dit is hier niet zo.

Daarnaast verklaarde uw vrouw aanvankelijk dat de mannen enkele uren bij jullie binnen geweest zijn (CGVS vrouw p. 8). Dit strookt echter helemaal niet met uw verklaringen dat ze om 21u 's avonds waren binnengevallen en dat jullie tegen 22u al weg waren thuis (jullie hadden immers alsnog een uur de tijd gekregen om te vertrekken) (CGVS p. 7, p. 11 + CGVS vrouw p. 10, p. 11-12). Deze vaststelling plaatst jullie verklaringen omtrent deze inval meteen op losse schroeven. U verklaart aanvankelijk ook meermaals dat ze u, binnen in huis, boeiden aan de handen toen ze kwamen binnenvallen. Later ontkent u dan expliciet weer dat ze u handboeiden en verandert u uw verklaringen op dit vlak door te zeggen dat ze u 'vasthielden met hun handen' (CGVS p. 7, p. 10, p. 11). Dat u niet consistent bent op dit vlak, doet opnieuw twijfels rijzen over uw verklaringen over de inval. Daarnaast beweert uw vrouw dat u werd 'kapot geslagen met pistolen' (CGVS vrouw p. 11), terwijl u dit zelf expliciet ontkent; u verklaart immers dat ze u enkel met hun handen sloegen. Zelfs als u met de verklaringen van uw vrouw geconfronteerd wordt, blijft u erbij dat u niet werd geslagen met een pistool (CGVS p. 11). Jullie versies van deze feiten wijken dermate af dat het de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate aantast.

Volgens uw verklaringen waren u en uw echtgenote, op het moment van de inval, tv aan het kijken in de living, was uw oudste dochter Y.(...) aan het afwassen in de keuken en waren de andere kinderen op hun kamer aan het spelen (CGVS p. 8). Uw echtgenote verklaart dat jullie op dat moment thee aan het drinken waren en 'gewoon zaten', terwijl uw oudste dochter de afwas deed in de keuken en de andere kinderen in hun kamer speelden en daar ook bleven (CGVS vrouw p. 9, p. 11, p. 12). Uw dochter Y.(...) verklaart dat zij aan het afwassen was in de keuken en dat u en uw echtgenote in de living waren, samen met de andere kinderen waar zij aan het spelen waren (CGVS dochter p. 7). Welnu, dergelijke verklaringen wijken van elkaar af en tasten aldus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Wat betreft de brand die er in de kapperszaak van uw vrouw zou geweest zijn, dient gewezen te worden op het volgende. U verklaart dat u daags na de inval bij u thuis op de hoogte werd gebracht van een brand in uw huis en de kapperszaak. Gevraagd wat u dan gedaan heeft, verklaart u dat u niets gedaan heeft en de sleutels heeft terugbezorgd aan de eigenaar van het pand dat u voor de zaak van uw vrouw huurde. Als u gevraagd wordt of er daarbij geen problemen waren omdat het pand toch afgebrand was, verklaart u van niet. U verklaart daarbij dat het uw bezittingen waren die verbrand waren en dat enkel de muren geveerd moesten worden (CGVS p. 12). Deze verklaringen doen dermate de wenkbrauwen fronsen en doen ernstige vragen rijzen. Het is immers bijzonder opzienbarend dat een eigenaar van een pand niet zou reageren als de kapperszaak die zijn huurder in dat pand hield, in brand werd gestoken met behulp van brandversnellers (i.e. benzineflessen, CGVS p. 7). Het is weinig aannemelijk dat iemand het er dan zomaar bij zou laten en niet eerst verhaal zou halen op de huurder die op dat moment zijn pand in beheer had.

Omwille van de hierboven opgesomde incoherenties kan besloten worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de inval bij uw thuis en de daaruit voortkomende brandstichting in uw woning en de kapperszaak van uw echtgenote.

Voor de volledigheid kan even teruggekeken worden op uw verklaringen en die van uw vrouw en dochter dat de (sjiiitische) milities de naam van één van uw zonen (i.c. O.(...)) haten (CGVS p. 7, p. 8 + CGVS vrouw p. 11 + CGVS dochter p. 5, p. 6). Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie hem daarom veiligheidshalve niet O.(...) noemden, maar I.(...), dat u hem leerde om aan checkpoints te zeggen dat hij I.(...) heet in plaats van O.(...) en dat jullie hem uit voorzorg niet naar een school in jullie overwegend sjiiitische wijk lieten gaan maar naar een andere in Adhamiya (CGVS p. 6, p. 7-8 + CGVS vrouw p. 8). Welnu, uit jullie verklaringen blijkt dat jullie er op die manier in slaagden een normaal en goed leven te leiden en geen problemen hadden en dat de mensen in jullie buurt jullie graag hadden – los van de brief en de inval in 2015 (waarvan hierboven evenwel werd aangetoond dat deze feiten ongeloofwaardig zijn) – hoewel u naar eigen zeggen toch gekend was in de wijk als soenniet en als Abu O.(...) ('vader van O.(...)'). Op deze manier kan bezwaarlijk besloten worden dat louter de naam van uw zoon aanleiding gaf tot vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw woonkaart, uw rijbewijs, de eigendomsakte van uw huis, uw huwelijksakte en de paspoorten, nationaliteitsbewijzen en identiteitskaarten van uw kinderen M.(...), O.(...), M.(...) en I.(...), bevatten immers louter informatie over de persoonsgegevens van u en uw kinderen en over uw echtelijke situatie. De vliegtuigtickets van uw gezin van Bagdad naar Erbil vormen een indicatie van de vluchtroute van u en uw gezin, maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten an sich. De twee enveloppes tonen aan dat u nog documenten kreeg toegestuurd toen u in België verbleef, meer niet. (...)”.

In zake de tweede verzoekende partij, mevrouw A.-J., A. A. A.:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde problemen als uw echtgenoot A.(...)-J.(...) T.(...) S.(...) M.(...) (O.V. (...)), nl. een dreigbrief en een inval bij jullie thuis omdat jullie soennieten zijn en uw zoon de naam O.(...) draagt (CGVS p. 8 e.v.). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

“Doorheen uw verklaringen haalt u een aantal elementen aan waarom u uit uw land van herkomst Irak gevlucht bent: u werd door de sjiiitische militie Asa’ib Ahl al-Haq (AAH) met de dood bedreigd omdat jullie soennieten zijn en omdat uw zoon de typisch soennitische naam O.(...) draagt – ze hadden jullie daartoe al een dreigbrief bezorgd, waren bij jullie thuis binnengevallen en dat later in brand gestoken, samen met de kapperszaak van uw vrouw. U verwijst ook naar de algemene veiligheidssituatie in Irak (CGVS p. 7 e.v. + p. 13). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is – in casu omdat u en uw gezin soennieten zijn en uw zoon de naam O.(...) draagt. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en een asielzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegronnd, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan de asielzoeker om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Welnu, uit uw verklaringen blijkt geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging omwille van dit motief. Doorheen uw verklaringen en die van uw familieleden blijken immers meerdere incoherenties en anomalieën te vinden die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten fundamenteel onderuit halen.

Vooreerst slaagt u er niet in uw verklaringen over de dreigbrief met bijhorende kogel (i.e. hét begin van bewijs van de bedreigingen aan uw adres waarover u verklaart dat u het weggegooid heeft, CGVS p. 9) aannemelijk te maken.

Volgens uw uiteenzetting zou deze brief ongeveer in mei 2015 bij jullie terecht zijn gekomen (CGVS p. 9). Uw echtgenote verklaart dat het “een tijdje geleden was” en dat ze zich niet kan herinneren wanneer dit juist zou zijn geweest (CGVS vrouw p. 10). Bij het indienen van haar asielaanvraag had ze gezegd dat jullie “ooit” een brief ontvangen hebben (“ik weet niet meer wanneer dit was, het is heel lang geleden”, Vragenlijst CGVS vrouw 12.02.2016 vraag 3.7). Uw dochter van haar kant verklaart dat ze niet kan zeggen wanneer dit gebeurd is. Als ze erop gewezen wordt dat ze bij het indienen van haar asielaanvraag had gezegd dat dat in januari 2015 was, zegt ze dat het in hetzelfde jaar was [als de inval in jullie huis] en dat het in 2015 was en dat ze zich de maand niet echt kan herinneren en geeft ze aan dat wat ze bij het indienen van haar asielaanvraag zei, de juiste versie is (CGVS dochter p. 8 + Vragenlijst CGVS dochter 15.02.2016 vraag 3.5). Deze verklaringen van u, uw vrouw en uw dochter

lopen onderling echter allerminst gelijk. Van een gezin dat zich op onder andere een dreigbrief baseert die ze bij hen thuis gevonden zouden hebben, om hun nood aan (internationale) bescherming te staven, kan toch verwacht worden dat hun verklaringen op dit punt meer overeenkomen. Dit is hier niet het geval.

U verklaart ook dat u zelf de enveloppe met de kogel heeft gevonden thuis, waarop u dan uw vrouw en uw dochter Y.(...) hierover inlichtte (CGVS p. 9). Volgens uw echtgenote daarentegen zou één van jullie zonen de vinder geweest zijn (namelijk O.(...), M.(...) of I.(...)) toen ze buiten aan het spelen waren – nadat ze de brief gevonden hadden, zouden ze hem naar haar gebracht hebben (CGVS vrouw p. 10). Uw dochter Y.(...) blijkt niet te weten wie de brief gevonden heeft (CGVS dochter p. 8). Het is echter maar weinig aannemelijk dat jullie verklaringen onderling verschillen aangaande een dergelijk cruciaal element in uw relaas.

Ten slotte dient over deze bewuste dreigbrief te worden opgemerkt dat uw beweringen en die van uw gezinsleden, nl. dat jullie deze enveloppe met kogel niet serieus namen (CGVS p. 9 + CGVS vrouw p. 10 + CGVS dochter p. 8), amper overtuigen. Ze staan immers in schril contrast met jullie eigen beweringen hoe gevaarlijk het wel niet is om als soenniet in Bagdad te leven. Aangezien zowel u, uw dochter als uw echtgenote herhaaldelijk wijzen op de zorgwekkende en beangstigende situatie voor soennieten in Bagdad en dan vooral in een voornamelijk sjiitische wijk in Bagdad – naar eigen zeggen worden soennieten zelfs zomaar vermoord (CGVS p. 5, p. 7-10 + CGVS vrouw p. 6, p. 8-10 + CGVS dochter p. 6-9) – is het uiterst opvallend dat jullie verklaren een directe bedreiging aan jullie adres (in de vorm van een weinig aan de verbeelding overlatende brief met kogel) niet serieus te nemen. Nochtans zou u al sinds lange tijd schrik hebben voor uw leven en nam u daartoe een aantal voorzorgsmaatregelen, zoals uit de verklaringen van uw vrouw moet blijken (u bleef vaak thuis, u ging soms niet uit werken als de toestand te onveilig was, u ging niet naar de winkel, u ging niet weg tijdens de zomervakantie en u ging hoogstens uw kinderen van school halen, CGVS p. 10 + CGVS vrouw p. 9). Dat u dan zo passief blijft ten aanzien van een rechtstreekse bedreiging aan uw adres toen u tot dan zonder enig probleem in Bagdad had geleefd en er schijnbaar onverschillig tegenover staat, is dus niet ernstig te noemen en doet andermaal twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op dit vlak.

Gelet op bovenstaande elementen dient geconcludeerd te worden dat u en uw gezinsleden er niet in geslaagd zijn gelijklopende en overtuigende verklaringen af te leggen betreffende de dreigbrief met kogel die u zou ontvangen hebben.

Evenmin kan er geloof worden gehecht aan de door u vooropgestelde inval bij u thuis door de militie Asaab Ahl al Haqq (AAH) in juli 2015.

Om te beginnen bent u er zeer van overtuigd dat het de militie AAH was die bij u thuis binnenviel, omdat zij 'natuurlijk zelf hadden gezegd dat ze van AAH waren' [tijdens de inval] (CGVS p. 7-8). Uw vrouw zegt dat ze zelf de militie niet herkende als AAH maar dat de burens hen kennen en zij jullie 's anderendaags hadden gezegd dat het AAH was die jullie huis en winkel in brand hadden gestoken (CGVS vrouw p. 11). Uw dochter verklaart dan weer dat deze mannen niet zeiden dat ze van AAH waren toen ze jullie huis binnenvielen, dat ze niets zeiden maar dat de overheid hen steunt. Ze voegt eraan toe dat u hen herkende als AAH (CGVS dochter p. 7). Welnu, aangezien zowel u, uw echtgenote als uw oudste dochter bij de inval aanwezig waren en het van hun uiterlijk of van hun kledij of insignes niet duidelijk was dat ze tot AAH behoorden, is het opvallend dat jullie allen verschillende redenen opgeven voor jullie overtuiging dat ze van AAH waren (nl. dat ze het zelf gezegd hadden, dat jullie het van de burens gehoord hadden of dat u ze als zodanig zou herkend hebben). Van asielzoekers die dezelfde feiten inroepen (nl. een inval in huis door een sjiitische militie in Bagdad), kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze eenduidig zijn in hun overtuiging om een bepaalde specifieke militie als schuldige aan te duiden. Dit is hier niet zo.

Daarnaast verklaarde uw vrouw aanvankelijk dat de mannen enkele uren bij jullie binnen geweest zijn (CGVS vrouw p. 8). Dit strookt echter helemaal niet met uw verklaringen dat ze om 21u 's avonds waren binnengevallen en dat jullie tegen 22u al weg waren thuis (jullie hadden immers alsnog een uur de tijd gekregen om te vertrekken) (CGVS p. 7, p. 11 + CGVS vrouw p. 10, p. 11-12). Deze vaststelling plaatst jullie verklaringen omtrent deze inval meteen op losse schroeven. U verklaart aanvankelijk ook meermaals dat ze u, binnen in huis, boeiden aan de handen toen ze kwamen binnenvallen. Later ontkent u dan expliciet weer dat ze u handboeiden en verandert u uw verklaringen op dit vlak door te

zeggen dat ze u 'vasthielden met hun handen' (CGVS p. 7, p. 10, p. 11). Dat u niet consistent bent op dit vlak, doet opnieuw twijfels rijzen over uw verklaringen over de inval. Daarnaast beweert uw vrouw dat u werd 'kapot geslagen met pistolen' (CGVS vrouw p. 11), terwijl u dit zelf expliciet ontkent; u verklaart immers dat ze u enkel met hun handen sloegen. Zelfs als u met de verklaringen van uw vrouw geconfronteerd wordt, blijft u erbij dat u niet werd geslagen met een pistool (CGVS p. 11). Jullie versies van deze feiten wijken dermate af dat het de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate aantast.

Volgens uw verklaringen waren u en uw echtgenote, op het moment van de inval, tv aan het kijken in de living, was uw oudste dochter Y.(...) aan het afwassen in de keuken en waren de andere kinderen op hun kamer aan het spelen (CGVS p. 8). Uw echtgenote verklaart dat jullie op dat moment thee aan het drinken waren en 'gewoon zaten', terwijl uw oudste dochter de afwas deed in de keuken en de andere kinderen in hun kamer speelden en daar ook bleven (CGVS vrouw p. 9, p. 11, p. 12). Uw dochter Y.(...) verklaart dat zij aan het afwassen was in de keuken en dat u en uw echtgenote in de living waren, samen met de andere kinderen waar zij aan het spelen waren (CGVS dochter p. 7). Welnu, dergelijke verklaringen wijken van elkaar af en tasten aldus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Wat betreft de brand die er in de kapperszaak van uw vrouw zou geweest zijn, dient gewezen te worden op het volgende. U verklaart dat u daags na de inval bij u thuis op de hoogte werd gebracht van een brand in uw huis en de kapperszaak. Gevraagd wat u dan gedaan heeft, verklaart u dat u niets gedaan heeft en de sleutels heeft terugbezorgd aan de eigenaar van het pand dat u voor de zaak van uw vrouw huurde. Als u gevraagd wordt of er daarbij geen problemen waren omdat het pand toch afgebrand was, verklaart u van niet. U verklaart daarbij dat het uw bezittingen waren die verbrand waren en dat enkel de muren geveerd moesten worden (CGVS p. 12). Deze verklaringen doen dermate de wenkbrauwen fronsen en doen ernstige vragen rijzen. Het is immers bijzonder opzienbarend dat een eigenaar van een pand niet zou reageren als de kapperszaak die zijn huurder in dat pand hield, in brand werd gestoken met behulp van brandversnellers (i.e. benzineflessen, CGVS p. 7). Het is weinig aannemelijk dat iemand het er dan zomaar bij zou laten en niet eerst verhaal zou halen op de huurder die op dat moment zijn pand in beheer had.

Omwille van de hierboven opgesomde incoherenties kan besloten worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de inval bij uw thuis en de daaruit voortkomende brandstichting in uw woning en de kapperszaak van uw echtgenote.

Voor de volledigheid kan even teruggekomen worden op uw verklaringen en die van uw vrouw en dochter dat de (sjiitische) milities de naam van één van uw zonen (i.c. O.(...)) haten (CGVS p. 7, p. 8 + CGVS vrouw p. 11 + CGVS dochter p. 5, p. 6). Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie hem daarom veiligheidshalve niet O.(...) noemden, maar I.(...), dat u hem leerde om aan checkpoints te zeggen dat hij I.(...) heet in plaats van O.(...) en dat jullie hem uit voorzorg niet naar een school in jullie overwegend sjiitische wijk lieten gaan maar naar een andere in Adhamiya (CGVS p. 6, p. 7-8 + CGVS vrouw p. 8). Welnu, uit jullie verklaringen blijkt dat jullie er op die manier in slaagden een normaal en goed leven te leiden en geen problemen hadden en dat de mensen in jullie buurt jullie graag hadden – los van de brief en de inval in 2015 (waarvan hierboven evenwel werd aangetoond dat deze feiten ongeloofwaardig zijn) – hoewel u naar eigen zeggen toch gekend was in de wijk als soenniet en als Abu O.(...) ('vader van O.(...)). Op deze manier kan bezwaarlijk besloten worden dat louter de naam van uw zoon aanleiding gaf tot vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw woonkaart, uw rijbewijs, de eigendomsakte van uw huis, uw huwelijksakte en de paspoorten, nationaliteitsbewijzen en identiteitskaarten van uw kinderen M.(...), O.(...), M.(...) en I.(...), bevatten immers louter informatie over de persoonsgegevens van u en uw kinderen en over uw echtelijke situatie. De vliegtuigtickets van uw gezin van Bagdad naar Erbil vormen een indicatie van de vluchtroute van u en uw gezin, maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten an sich. De twee enveloppes tonen aan dat u nog documenten kreeg toegestuurd toen u in België verbleef, meer niet."

Uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw Iraakse identiteitskaart, uw mutualiteitskaart, uw werkkaart (lidkaart vakbond), uw certificaat van de vakbond en uw diploma's haartooi bevatten louter informatie

over uw identiteit en uw opleiding. Bijgevolg kunnen deze documenten de beslissing van u en/of van uw man niet wijzigen. (...)”.

In zake de derde verzoekende partij, juffrouw A.-J., Y. T. S.:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u in het kader van uw asielaanvraag verschillende elementen aanhaalt: enerzijds een dreigbrief en een inval bij jullie thuis omdat jullie soennieten zijn en uw broer de naam Omar draagt (feiten die ook uw vader aanhaalde in het kader van zijn asielaanvraag), en anderzijds verwijst u naar het feit dat u in Irak geen hoofddoek wil dragen. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Wat betreft de problemen die ook uw vader AL-JANABI Taha Sabeeh Mohammed (O.V. 8.107.758) inroept, dient gewezen te worden op het volgende. Aangezien in het kader van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw vader is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

“Doorheen uw verklaringen haalt u een aantal elementen aan waarom u uit uw land van herkomst Irak gevlucht bent: u werd door de sjiiitische militie Asa’ib Ahl al-Haq (AAH) met de dood bedreigd omdat jullie soennieten zijn en omdat uw zoon de typisch soennitische naam O.(...) draagt – ze hadden jullie daartoe al een dreigbrief bezorgd, waren bij jullie thuis binnengevallen en dat later in brand gestoken, samen met de kapperszaak van uw vrouw. U verwijst ook naar de algemene veiligheidssituatie in Irak (CGVS p. 7 e.v. + p. 13). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is – in casu omdat u en uw gezin soennieten zijn en uw zoon de naam O.(...) draagt. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en een asielzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegronde, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan de asielzoeker om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Welnu, uit uw verklaringen blijkt geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging omwille van dit motief. Doorheen uw verklaringen en die van uw familieleden blijken immers meerdere incoherenties en anomalieën te vinden die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten fundamenteel onderuit halen.

Vooreerst slaagt u er niet in uw verklaringen over de dreigbrief met bijhorende kogel (i.e. hét begin van bewijs van de bedreigingen aan uw adres waarover u verklaart dat u het weggegooid heeft, CGVS p. 9) aannemelijk te maken.

Volgens uw uiteenzetting zou deze brief ongeveer in mei 2015 bij jullie terecht zijn gekomen (CGVS p. 9). Uw echtgenote verklaart dat het “een tijdje geleden was” en dat ze zich niet kan herinneren wanneer dit juist zou zijn geweest (CGVS vrouw p. 10). Bij het indienen van haar asielaanvraag had ze gezegd dat jullie “ooit” een brief ontvangen hebben (“ik weet niet meer wanneer dit was, het is heel lang geleden”, Vragenlijst CGVS vrouw 12.02.2016 vraag 3.7). Uw dochter van haar kant verklaart dat ze niet kan zeggen wanneer dit gebeurd is. Als ze erop gewezen wordt dat ze bij het indienen van haar asielaanvraag had gezegd dat dat in januari 2015 was, zegt ze dat het in hetzelfde jaar was [als de inval in jullie huis] en dat het in 2015 was en dat ze zich de maand niet echt kan herinneren en geeft ze aan dat wat ze bij het indienen van haar asielaanvraag zei, de juiste versie is (CGVS dochter p. 8 + Vragenlijst CGVS dochter 15.02.2016 vraag 3.5). Deze verklaringen van u, uw vrouw en uw dochter lopen onderling echter allerminst gelijk. Van een gezin dat zich op onder andere een dreigbrief baseert die ze bij hen thuis gevonden zouden hebben, om hun nood aan (internationale) bescherming te staven, kan toch verwacht worden dat hun verklaringen op dit punt meer overeenkomen. Dit is hier niet het geval.

U verklaart ook dat u zelf de enveloppe met de kogel heeft gevonden thuis, waarop u dan uw vrouw en uw dochter Y.(...) hierover inlichtte (CGVS p. 9). Volgens uw echtgenote daarentegen zou één van jullie zonen de vinder geweest zijn (namelijk O.(...), M.(...) of I.(...) toen ze buiten aan het spelen waren – nadat ze de brief gevonden hadden, zouden ze hem naar haar gebracht hebben (CGVS vrouw p. 10). Uw dochter Y.(...) blijkt niet te weten wie de brief gevonden heeft (CGVS dochter p. 8). Het is echter maar weinig aannemelijk dat jullie verklaringen onderling verschillen aangaande een dergelijk cruciaal element in uw relaas.

Ten slotte dient over deze bewuste dreigbrief te worden opgemerkt dat uw beweringen en die van uw gezinsleden, nl. dat jullie deze enveloppe met kogel niet serieus namen (CGVS p. 9 + CGVS vrouw p. 10 + CGVS dochter p. 8), amper overtuigen. Ze staan immers in schril contrast met jullie eigen beweringen hoe gevaarlijk het wel niet is om als soenniet in Bagdad te leven. Aangezien zowel u, uw dochter als uw echtgenote herhaaldelijk wijzen op de zorgwekkende en beangstigende situatie voor soennieten in Bagdad en dan vooral in een voornamelijk sjiitische wijk in Bagdad – naar eigen zeggen worden soennieten zelfs zomaar vermoord (CGVS p. 5, p. 7-10 + CGVS vrouw p. 6, p. 8-10 + CGVS dochter p. 6-9) – is het uiterst opvallend dat jullie verklaren een directe bedreiging aan jullie adres (in de vorm van een weinig aan de verbeelding overlatende brief met kogel) niet serieus te nemen. Nochtans zou u al sinds lange tijd schrik hebben voor uw leven en nam u daartoe een aantal voorzorgsmaatregelen, zoals uit de verklaringen van uw vrouw moet blijken (u bleef vaak thuis, u ging soms niet uit werken als de toestand te onveilig was, u ging niet naar de winkel, u ging niet weg tijdens de zomervakantie en u ging hoogstens uw kinderen van school halen, CGVS p. 10 + CGVS vrouw p. 9). Dat u dan zo passief blijft ten aanzien van een rechtstreekse bedreiging aan uw adres toen u tot dan zonder enig probleem in Bagdad had geleefd en er schijnbaar onverschillig tegenover staat, is dus niet ernstig te noemen en doet andermaal twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op dit vlak.

Gelet op bovenstaande elementen dient geconcludeerd te worden dat u en uw gezinsleden er niet in geslaagd zijn gelijklopende en overtuigende verklaringen af te leggen betreffende de dreigbrief met kogel die u zou ontvangen hebben.

Evenmin kan er geloof worden gehecht aan de door u vooropgestelde inval bij u thuis door de militie Asaab Ahl al Haqq (AAH) in juli 2015.

Om te beginnen bent u er zeer van overtuigd dat het de militie AAH was die bij u thuis binnenviel, omdat zij 'natuurlijk zelf hadden gezegd dat ze van AAH waren' [tijdens de inval] (CGVS p. 7-8). Uw vrouw zegt dat ze zelf de militie niet herkende als AAH maar dat de burens hen kennen en zij jullie 's anderendaags hadden gezegd dat het AAH was die jullie huis en winkel in brand hadden gestoken (CGVS vrouw p. 11). Uw dochter verklaart dan weer dat deze mannen niet zeiden dat ze van AAH waren toen ze jullie huis binnenvielen, dat ze niets zeiden maar dat de overheid hen steunt. Ze voegt eraan toe dat u hen herkende als AAH (CGVS dochter p. 7). Welnu, aangezien zowel u, uw echtgenote als uw oudste dochter bij de inval aanwezig waren en het van hun uiterlijk of van hun kledij of insignes niet duidelijk was dat ze tot AAH behoorden, is het opvallend dat jullie allen verschillende redenen opgeven voor jullie overtuiging dat ze van AAH waren (nl. dat ze het zelf gezegd hadden, dat jullie het van de burens gehoord hadden of dat u ze als zodanig zou herkend hebben). Van asielzoekers die dezelfde feiten inroepen (nl. een inval in huis door een sjiitische militie in Bagdad), kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze eenduidig zijn in hun overtuiging om een bepaalde specifieke militie als schuldige aan te duiden. Dit is hier niet zo.

Daarnaast verklaarde uw vrouw aanvankelijk dat de mannen enkele uren bij jullie binnen geweest zijn (CGVS vrouw p. 8). Dit strookt echter helemaal niet met uw verklaringen dat ze om 21u 's avonds waren binnengevallen en dat jullie tegen 22u al weg waren thuis (jullie hadden immers alsnog een uur de tijd gekregen om te vertrekken) (CGVS p. 7, p. 11 + CGVS vrouw p. 10, p. 11-12). Deze vaststelling plaatst jullie verklaringen omtrent deze inval meteen op losse schroeven. U verklaart aanvankelijk ook meermaals dat ze u, binnen in huis, boeiden aan de handen toen ze kwamen binnenvallen. Later ontkent u dan expliciet weer dat ze u handboeiden en verandert u uw verklaringen op dit vlak door te zeggen dat ze u 'vasthielden met hun handen' (CGVS p. 7, p. 10, p. 11). Dat u niet consistent bent op dit vlak, doet opnieuw twijfels rijzen over uw verklaringen over de inval. Daarnaast beweert uw vrouw dat u werd 'kapot geslagen met pistolen' (CGVS vrouw p. 11), terwijl u dit zelf expliciet ontkent; u verklaart immers dat ze u enkel met hun handen sloegen. Zelfs als u met de verklaringen van uw vrouw

geconfronteerd wordt, blijft u erbij dat u niet werd geslagen met een pistool (CGVS p. 11). Jullie versies van deze feiten wijken dermate af dat het de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate aantast.

Volgens uw verklaringen waren u en uw echtgenote, op het moment van de inval, tv aan het kijken in de living, was uw oudste dochter Y.(...) aan het afwassen in de keuken en waren de andere kinderen op hun kamer aan het spelen (CGVS p. 8). Uw echtgenote verklaart dat jullie op dat moment thee aan het drinken waren en 'gewoon zaten', terwijl uw oudste dochter de afwas deed in de keuken en de andere kinderen in hun kamer speelden en daar ook bleven (CGVS vrouw p. 9, p. 11, p. 12). Uw dochter Y.(...) verklaart dat zij aan het afwassen was in de keuken en dat u en uw echtgenote in de living waren, samen met de andere kinderen waar zij aan het spelen waren (CGVS dochter p. 7). Welnu, dergelijke verklaringen wijken van elkaar af en tasten aldus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Wat betreft de brand die er in de kapperszaak van uw vrouw zou geweest zijn, dient gewezen te worden op het volgende. U verklaart dat u daags na de inval bij u thuis op de hoogte werd gebracht van een brand in uw huis en de kapperszaak. Gevraagd wat u dan gedaan heeft, verklaart u dat u niets gedaan heeft en de sleutels heeft terugbezorgd aan de eigenaar van het pand dat u voor de zaak van uw vrouw huurde. Als u gevraagd wordt of er daarbij geen problemen waren omdat het pand toch afgebrand was, verklaart u van niet. U verklaart daarbij dat het uw bezittingen waren die verbrand waren en dat enkel de muren geveerd moesten worden (CGVS p. 12). Deze verklaringen doen dermate de wenkbrauwen fronsen en doen ernstige vragen rijzen. Het is immers bijzonder opzienbarend dat een eigenaar van een pand niet zou reageren als de kapperszaak die zijn huurder in dat pand hield, in brand werd gestoken met behulp van brandversnellers (i.e. benzineflessen, CGVS p. 7). Het is weinig aannemelijk dat iemand het er dan zomaar bij zou laten en niet eerst verhaal zou halen op de huurder die op dat moment zijn pand in beheer had.

Omwille van de hierboven opgesomde incoherenties kan besloten worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de inval bij uw thuis en de daaruit voortkomende brandstichting in uw woning en de kapperszaak van uw echtgenote.

Voor de volledigheid kan even teruggekomen worden op uw verklaringen en die van uw vrouw en dochter dat de (sjiitische) milities de naam van één van uw zonen (i.c. O.(...)) haten (CGVS p. 7, p. 8 + CGVS vrouw p. 11 + CGVS dochter p. 5, p. 6). Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie hem daarom veiligheidshalve niet O.(...) noemden, maar I.(...), dat u hem leerde om aan checkpoints te zeggen dat hij I.(...) heet in plaats van O.(...) en dat jullie hem uit voorzorg niet naar een school in jullie overwegend sjiitische wijk lieten gaan maar naar een andere in Adhamiya (GVS p. 6, p. 7-8 + CGVS vrouw p. 8). Welnu, uit jullie verklaringen blijkt dat jullie er op die manier in slaagden een normaal en goed leven te leiden en geen problemen hadden en dat de mensen in jullie buurt jullie graag hadden – los van de brief en de inval in 2015 (waarvan hierboven evenwel werd aangetoond dat deze feiten ongeloofwaardig zijn) – hoewel u naar eigen zeggen toch gekend was in de wijk als soenniet en als Abu O.(...) ('vader van O.(...))'. Op deze manier kan bezwaarlijk besloten worden dat louter de naam van uw zoon aanleiding gaf tot vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw woonstkaart, uw rijbewijs, de eigendomsakte van uw huis, uw huwelijksakte en de paspoorten, nationaliteitsbewijzen en identiteitskaarten van uw kinderen M.(...), O.(...), M.(...) en I.(...), bevatten immers louter informatie over de persoonsgegevens van u en uw kinderen en over uw echtelijke situatie. De vliegtuigtickets van uw gezin van Bagdad naar Erbil vormen een indicatie van de vluchtroute van u en uw gezin, maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten an sich. De twee enveloppes tonen aan dat u nog documenten kreeg toegestuurd toen u in België verbleef, meer niet."

Daarnaast haalt u aan dat u in Irak op school werd lastiggevallen omdat u geen hoofddoek droeg. U verklaart ook dat u advocaat wou worden en uw vader u daartoe naar een privé-universiteit wou sturen, maar dat een hoofddoek daar verplicht is en dat u dat niet wil dragen (CGVS p. 5-6). Welnu, wat dit betreft moet erop gewezen worden dat u niet aannemelijk maakt dat het dragen van een hoofddoek in uw hoofde aanleiding zou geven tot vervolging of het lijden van ernstige schade.

Zo dient erop gewezen te worden dat u er zelf in geslaagd bent om uw problemen in de Thanawiat Al Siah school in Bobesham (i.e. de middelbare school waar ze u naar eigen zeggen lastigvielen omdat u geen hoofddoek droeg) te vermijden door uw schoolcarrière verder te zetten in een avondschool in Adhamiyah (CGVS p. 3, p. 5). Op deze manier kan niet geconcludeerd worden dat de door u aangehaalde strubbelingen op uw eerste school aanleiding zouden kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft uw wens om te studeren aan een universiteit waar u verplicht een hoofddoek moet dragen, kan het volgende gezegd worden. Het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven zijn niet absoluut. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn niet onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer naar uw land van herkomst. Gevraagd waarom u geen hoofddoek wil dragen, wierp u op dat u 'er niet in verdiept bent' (CGVS p. 6). Dergelijke bezwaren voor het dragen van een hoofddoek zijn echter onvoldoende zwaarwichtig aangezien het dragen van in Irak gangbare kledingstukken in dit geval geen aanleiding zou geven tot de schending van een fundamenteel recht en zodoende tot een onmenselijke behandeling.

Uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs en uw Iraakse identiteitskaart bevatten louter informatie over uw identiteit. De enveloppe toont aan dat u nog documenten kreeg toegestuurd toen u in België verbleef, meer niet. Bijgevolg kunnen deze documenten de beslissing van u en/of van uw vader niet wijzigen. (...)

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

In antwoord op de motieven die in de bestreden beslissing met betrekking tot de eerste verzoekende partij worden aangehaald ter ondersteuning van de bevinding dat aan de voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht – deze motivering wordt integraal hernomen in de bestreden beslissingen met betrekking tot de andere verzoekende partijen – argumenteren de verzoekende partijen als volgt in het verzoekschrift:

"(...)

2.1. De geloofwaardigheid van het asielrelaas

2.1.1. De dreigbrief met de kogel

Het CGVS heeft vragen over wat eerste verzoeker en zijn familieleden verklaard hebben over het tijdstip van ontvangst van de dreigbrief, over de identiteit van de vinder en over de lichtzinnigheid waarmee de familie met de brief zou zijn omgesprongen, redenen waarom het CGVS dit onderdeel van het relaas niet geloofwaardig acht.

In tegenstelling tot wat het CGVS stelt is het vinden van deze brief niet het zwaartepunt van het asielrelaas. Uit de combinatie van de vragenlijst en het verhoorverslag van het CGVS blijkt dat verzoeker, pas nadat hem de vraag gesteld werd of hij nog iets anders had meegemaakt dan de inval van de sjitische militie AAH (zie infra), over de brief praat.

De verklaringen van verzoekers over het ogenblik van het ontvangen van de brief zijn bovendien niet werkelijk tegenstrijdig. Waar verzoeker spreekt over "ongeveer mei 2015", verklaart zijn echtgenote in de vragenlijst te hebben gesteld "ooit" een brief te hebben ontvangen. Op het CGVS verklaart ze dat het "een tijdje geleden" was maar "dat ze zich (het juiste ogenblik) niet kan herinneren." De dochter van verzoekers (Yasameen, derde verzoeker) kan op het CGVS niet zeggen wanneer de brief ontvangen werd. Na een confrontatie van haar verklaringen op DVZ stelt ze dat het alleszins 2015 moet zijn geweest maar dat ze zich de maand niet meer herinnert.

Uit het voorgaande blijkt dat de brief in de loop van het jaar 2015 gevonden werd. Belangrijk in dit verband is de vaststelling dat het gezin zich de brief pas na de inval van de AAH herinnert. Dit verklaart waarom hun verklaringen over het tijdstip van het vinden ervan vaag zijn. Maar de tijdsaanduiding die zich op een paar maanden verschil na situeert in hetzelfde jaar tussen drie gezinsleden kan men, in deze omstandigheden, allerm minst tegenstrijdig of onvoldoende nauwkeurig vinden.

Deze context toont in ieder geval aan dat de familie niet echt gefocust was op het tijdstip van het vinden. Ze hadden er op het ogenblik zelf niet werkelijk bij stilgestaan en konden het ogenblik slechts bij benadering weergeven.

Wat de identiteit van de vinder echter betreft, is het inderdaad verzoeker die deze aan de zoon heeft overhandigd. Om deze reden heeft de echtgenote van verzoeker aangenomen dat het de zoon was die de brief gevonden had (tijdens het verhoor is ze niet eens zeker: misschien Omar, of één van de

tweelingen, zegt ze). Dochter Yasameen verklaart tijdens het verhoor op het CGVS niet te weten wie de brief ontvangen heeft.

Ook dit onderdeel van het relaas van verzoekers, dat volgens het CGVS tussen de familieleden onderling erg verschilt (verzoeker die, volgens de beslissing, de brief vindt en de echtgenote die denkt dat één van haar zonen de brief gevonden heeft) blijkt bij nader inzien te kunnen kloppen en weinig incoherent te zijn.

Wat tenslotte het gebrek aan ernst betreft waarmee de familie zou zijn omgesprongen met de brief, reden waarom het CGVS besluit dat dit onderdeel van het relaas niet geloofwaardig is, nog het volgende.

Zoals reeds gezegd is het een incident waar de familie aan terugdenkt nadat ze de AAH over de vloer had gekregen. Na de inval van de AAH heeft verzoeker zichzelf dikwijls verweten de dreigbrief onvoldoende ernstig te hebben genomen. Hij voelde zich omringd en redelijk veilig in de wijk, hij dacht er voldoende bescherming te hebben. Dit idee bleek naïef, zoals nadien zou blijken.

De opmerking als zou de passiviteit van de familie een onverschillige houding aantonen tegenover een dergelijk ernstige bedreiging en de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas aantonen, is dan ook weinig ernstig.

Bovendien is de houding van de Iraakse bevolking tegenover het alomtegenwoordige geweld erg divers en wordt ingegeven door verscheidene factoren. Ook subjectieve elementen spelen een rol. In casu was voor de familie het (relatief) veilige gevoel dat zij ondanks alles hadden als soennieten in de overwegend sjiitische wijk in Bagdad op het gegeven ogenblik doorslaggevend voor de houding die zij aannamen tegenover de brief. Ook de echtgenote van verzoeker verklaart tijdens het verhoor op het CGVS "we hebben de brief niet ernstig genomen. We hadden met niemand problemen."

Verzoeker en zijn echtgenote verklaren verder dat ze dachten dat het misschien kinderen waren geweest die de brief geschreven hadden. "Pas op" had er enkel opgestaan. Zonder vermelding van de reden waarom ze zouden moeten oppassen of een identiteit van de afzender.

2.1.2. De inval van de leden van de AAH

Ook wat deze inval betreft vindt het CGVS allerhande zogenaamde tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van het asielrelaas zouden ondermijnen.

Vooreerst gaat een deel van de beslissing over de wijze waarop de verschillende leden van het gezin zich een oordeel konden vormen van de naam van de militie die de inval deed.

Het gezin duidt echter aan dat er maar één militie aanwezig was in de wijk Al Talbiya, waar het gezin woonde. De inval kon dus ook alleen maar door deze militie gebeuren. De leden van deze militie liepen gewapend en openlijk rond in het stadsbeeld en hadden (hebben) er lokaal het gezag. In deze context zijn de verklaringen van de familieleden misschien soms onhandig te noemen, als zijnde antwoorden op een vraag die een evidentie in vraag stelt, maar nooit tegenstrijdig.

Zo zegt verzoeker: "natuurlijk hadden zij gezegd dat zij van de AAH waren", mevrouw: "buren kenden hen" (ze bedoelde hiermee: persoonlijk. Hun buuren waren sjiieten en hadden contacten met leden van de militie), en Yasameen: "de mannen zeiden helemaal niets - maar de overheid steunt hen".

Verzoekers wensen erop te wijzen dat zij allen tót in détail de kledij konden beschrijven van de militieleden (jeansbroek en woestijnkleurige T-shirt).

Over de duur van de inval stelt mevrouw "het waren misschien maar een aantal uren dat ze binnen waren maar het leek de hele dag. Alsof heel ons leven weg is". De man zegt dat de militie ongeveer een uur is binnen geweest. Ook dit gegeven is niet tegenstrijdig. Mevrouw haalt op een erg geloofwaardige wijze haar subjectief gevoel aan, nl. dat het leek alsof het een hele dag was. Dit toont aan dat bij een dergelijke traumatische gebeurtenis het erg moeilijk is een exacte tijdsbepaling te geven van de feiten.

Wat de vermeende tegenstrijdigheid betreft in verzoekers asielrelaas over het "geboeid" zijn of te zijn "vastgehouden" met de handen, denkt verzoeker dat een vertaalprobleem de oorzaak is van deze onnauwkeurigheid. Op p. 7 van het verhoorverslag zou verzoeker inderdaad gezegd hebben dat hij "geboeid" was geweest. Wanneer hij hier verder over ondervraagd wordt (p. 11), ontkent hij werkelijk geboeid geweest te zijn maar enkel vastgehouden met de handen. Nergens elders (niet in de vragenlijst, noch in de verhoorverslagen van de echtgenote of de dochter van verzoeker) wordt gezegd dat verzoeker geboeid was.

Wat de "slagen met pistolen" betreft is de juiste versie dat verzoeker geslagen werd met de handen terwijl de militieleden een pistool op zak hadden. Tijdens het verhoor van verzoeker zegt hij te zijn geslagen terwijl men een pistool tegen zijn hoofd gericht hield (p. 11 verhoorverslag). In dit kader moet de uitspraak van mevrouw gezien worden. De verklaringen zijn niet onlogisch of tegenstrijdig.

Het tafereel van huiselijke rust dat geschilderd wordt bij de aanvang van de inval is evenmin voor veel verwarring vatbaar. Terwijl Yasameen afwast en de ouders TV kijken en thee drinken, spelen de kinderen in het huis. Weerom slaagt het CGVS er niet in de anomalieën en incoherenties aan te tonen. Er is immers geen tegenstrijdigheid tussen de ouders die "TV kijken en thee drinken" of de ouders die

"gewoon zaten". Een tegenstrijdigheid zoeken tenslotte tussen kinderen die op de kamer en kinderen die in de living spelen en hierop de geloofwaardigheid van het hele asielrelaas afwijzen, is niet correct.

2.1.3. De brand in de kapperszaak

Het CGVS twijfelt aan de waarachtigheid van het asielrelaas bij het horen dat verzoeker, na de brand en voor zijn vlucht, de sleutel heeft terugbezorgd aan de eigenaar van het pand. Verzoeker zal dit verhaal nog vervolledigen. Op het ogenblik van de brand was de familie immers al op de vlucht. Een vriend belde hen op met de mededeling dat de kapperszaak in brand was gestoken. Hierop heeft verzoeker de vriend gevraagd de sleutels naar de eigenaar te brengen. Dit komt overeen met wat verzoeker in de vragenlijst stelt.

Deze verklaringen zijn niet tegenstrijdig, niet onlogisch en het gedrag van verzoeker niet absurd of onverstandig.

Verzoeker deelt een verklaring mee van zijn broer die de brand bevestigt (stuk 22).

2.1.4. De naam Omar

Aanvullend op wat hij verklaard heeft over de problemen die de familie ervaren heeft met betrekking tot de naam van zijn zoon Omar, wenst verzoeker hier nog het volgende aan toe te voegen. In het jaar 2005 bedreigde de sjiitische buurman van verzoeker, de heer Tarik NADI hem reeds om de naam van Omar te wijzigen. Indien niet moest hij de regio verlaten. In 2015 ontdekte verzoeker dat deze persoon lid was geworden van het A AH.

Over de problematiek van de soennitische voornamen legt verzoeker een artikel neer uit "The New York Times", "to save their lives Iraki's change their names" (stuk 13). Dit wordt bevestigd door het hierna vermelde rapport van UNHCR, p. 9. Een soennitische voornaam kan een reden zijn voor vervolging vanwege sjiiten. Overigens proberen soennieten in Bagdad hun godsdienst te verbergen (RvV 29 juni 2016, nr. 170.819).

Overigens betwist verweerder de problemen veroorzaakt door de soennitische naam niet (bestreden beslissing, blz. 3 midden), maar zegt dat er geen risico op vervolging is omdat het kind een andere voornaam (Ibrahim) gebruikt en naar een school in een andere wijk gaat. Aldus blijkt dat er geen vervolging is omwille van "vermijddedrag". Nu het dragen van de voornaam van zijn keuze een persoonlijkheidsrecht is, wat deel uitmaakt van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, en bijgevolg een grondrecht, is het niet kunnen dragen van zijn eigen voornaam een vervolging (vgl. naar analogie met het verbergen van zijn seksuele geaardheid HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot C-201/12, X- Y en Z/Nederland; 2 december 2014, C-148/13 tot C-150/13, A, B en C/Nederland; het verbergen van zijn godsdienst HvJ 5 september 2012, C-71/11 en C-99/11, Y en Z/Duitsland).

XXX

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de aangehaalde beweerde tegenstrijdigheden, anomalieën en incoherenties allerminst ernstig te nemen zijn. Integendeel, verzoeker en zijn familie leveren een erg coherent en solide relaas, gedetailleerd, geloofwaardig en gekaderd in de gekende Iraakse realiteit. Bovendien zijn een aantal feiten bewezen (brand) of niet betwist (naam). (...).

De Raad meent dat de verwerende partij op basis van de door haar gedane pertinente en concrete vaststellingen terecht mocht besluiten dat aan de problemen van de verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht omwille van de volgende redenen: i) verschillende tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoekende partijen over de dreigbrief met kogel; ii) hun onverschillige houding tegenover deze dreigbrief, gezien hun profiel als soennieten in Bagdad; iii) tegenstrijdigheden in hun verklaringen omtrent de inval van leden van 'Asa'ib Ahl al-Haq in hun huis; iv) de weinig aannemelijke verklaringen over de reactie van de verhuurder van het uitgebrande kapsalon; v) het gebrek aan ernstige problemen of vervolging, veroorzaakt door de naam van de zoon van de eerste en tweede verzoekende partij. Er dient vervolgens te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in bovenstaand betoog geen afdoende argumenten aanbrengen die alsnog een ander licht vermogen te werpen op de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij beperken zich immers hoofdzakelijk tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het louter *post factum* aanvoeren van nieuwe verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in de respectieve administratieve dossiers en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

Het argument dat zij het vinden van de dreigbrief pas na de inval van de AAH herinneren en dat het vinden van de brief niet het zwaartepunt is van het asielrelaas, doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen. Overigens is het ontvangen van een dreigbrief met een kogel een dermate

ingrijpende gebeurtenis waardoor kan worden verwacht dat zij desbetreffend coherente verklaringen zouden kunnen afleggen.

Het argument dat het eerste verzoekende partij was die de brief gevonden heeft en dat zij deze nadien aan de zoon overhandigd heeft, is louter ingegeven om de tegenstrijdige verklaringen verenigbaar te laten lijken, en volstaat dan ook niet om de tegenstrijdige verklaringen dienaangaande te verklaren.

De stelling dat zij zichzelf dikwijls verweten hebben de dreigbrief onvoldoende ernstig te hebben genomen en uit naïviteit dachten redelijk veilig en beschermd te zijn in de wijk en zelfs dachten dat het misschien kinderen waren geweest, zijn slechts loze beweringen doch geenszins bij machte om afbreuk te doen aan de gedane pertinente vaststellingen: *“Ten slotte dient over deze bewuste dreigbrief te worden opgemerkt dat uw beweringen en die van uw gezinsleden, nl. dat jullie deze enveloppe met kogel niet serieus namen (CGVS p. 9 + CGVS vrouw p. 10 + CGVS dochter p. 8), amper overtuigen. Ze staan immers in schril contrast met jullie eigen beweringen hoe gevaarlijk het wel niet is om als soenniet in Bagdad te leven. Aangezien zowel u, uw dochter als uw echtgenote herhaaldelijk wijzen op de zorgwekkende en beangstigende situatie voor soennieten in Bagdad en dan vooral in een voornamelijk sjiitische wijk in Bagdad – naar eigen zeggen worden soennieten zelfs zomaar vermoord (CGVS p. 5, p. 7-10 + CGVS vrouw p. 6, p. 8-10 + CGVS dochter p. 6-9) – is het uiterst opvallend dat jullie verklaren een directe bedreiging aan jullie adres (in de vorm van een weinig aan de verbeelding overlatende brief met kogel) niet serieus te nemen. Nochtans zou u al sinds lange tijd schrik hebben voor uw leven en nam u daartoe een aantal voorzorgsmaatregelen, zoals uit de verklaringen van uw vrouw moet blijken (u bleef vaak thuis, u ging soms niet uit werken als de toestand te onveilig was, u ging niet naar de winkel, u ging niet weg tijdens de zomervakantie en u ging hoogstens uw kinderen van school halen, CGVS p. 10 + CGVS vrouw p. 9). Dat u dan zo passief blijft ten aanzien van een rechtstreekse bedreiging aan uw adres toen u tot dan zonder enig probleem in Bagdad had geleefd en er schijnbaar onverschillig tegenover staat, is dus niet ernstig te noemen en doet andermaal twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op dit vlak.”* In de door verzoekers zelf geschetste context is het niet aannemelijk dat zij een dergelijke dreiging niet ernstig namen.

Met het algemeen betoog omtrent de militie en het herhalen van hun verklaringen desbetreffend kunnen verzoekers evenmin afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen. Dat de verklaringen van de familieleden *“misschien soms onhandig te noemen zijn, als zijnde antwoorden op een vraag die een evidentie in vraag stelt, maar nooit tegenstrijdig”* is slechts een loze bewering die evenzeer geen afbreuk kan doen aan de tegenstrijdigheden dienaangaande.

Het argument dat tweede verzoekende partij haar subjectief gevoel aanhaalt waar zij aangeeft dat het maar een paar uren waren dat de militie binnen was, maar het op een hele dag leek, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij dit omschreef als een paar uren terwijl eerste verzoekende partij het duidelijk over één uur had. Evenmin wordt aangetoond dat deze gebeurtenis dermate traumatisch was waardoor het niet mogelijk was hieromtrent eenduidige verklaringen af te leggen.

Waar eerste verzoekende partij aangeeft dat hij vooreerst zou gezegd hebben te zijn geboeid om daarna dit te ontkennen dat hij werd geboeid, maar enkel vastgehouden aan zijn handen en meent dat dit te wijten zou kunnen zijn aan een vertaalprobleem, stelt de Raad vast dat nergens uit blijkt dat dit verkeerd werd vertaald. Daarnaast stelt de Raad vast dat tweede verzoekende partij het enkel had over het vastgrijpen van zijn t-shirt, doch op geen enkel ogenblik gewag maakt van het vasthouden of boeien van zijn handen niettegenstaande er werd gevraagd of er met haar echtgenoot nog iets werd gedaan (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Tweede verzoekende partij verklaarde echter wel dat ze *“hem kapot hebben geslagen met pistolen”* (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Dat deze verklaring moet begrepen worden als dat hij werd geslagen terwijl men een pistool tegen zijn hoofd gericht hield, houdt geen steek en kan de duidelijke tegenstrijdige verklaringen dan ook niet verschonen.

Ook moet erop worden gewezen dat het het geheel van de in de bestreden beslissingen opgenomen motieven is die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' asielrelazen en dat dit niet louter en alleen gebaseerd is op afwijkende verklaringen omtrent “het tafereel van huiselijke rust”. De vastgestelde tegenstrijdigheden worden niet weerlegd en blijven dan ook overeind.

Waar eerste verzoekende partij het verhaal omtrent de brand in de kapperszaak nog vervolledigt beperkt hij zich tot *post factum* verklaringen, die dan ook geen afbreuk kunnen doen aan de gedane vaststellingen.

Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde verklaring van de broer van de eerste verzoekende partij, die de brand in de kapperszaak zou bevestigen, dient te worden vastgesteld dat dit stuk niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen (stuk 22). Overigens stelt de Raad vast dat het hier slechts een fotokopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De verzoekende partijen tonen niet aan dat louter de soennitische naam van hun zoon, die door hen in bepaalde situaties verborgen werd gehouden, aanleiding geeft tot vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissingen reeds terecht als volgt gemotiveerd: “(...) Voor de volledigheid kan even teruggekomen worden op uw verklaringen en die van uw vrouw en dochter dat de (sjiitische) milities de naam van één van uw zonen (i.c. O.(...)) haten (CGVS p. 7, p. 8 + CGVS vrouw p. 11 + CGVS dochter p. 5, p. 6). Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie hem daarom veiligheidshalve niet O.(...) noemden, maar I.(...), dat u hem leerde om aan checkpoints te zeggen dat hij I.(...) heet in plaats van O.(...) en dat jullie hem uit voorzorg niet naar een school in jullie overwegend sjiitische wijk lieten gaan maar naar een andere in Adhamiya (CGVS p. 6, p. 7-8 + CGVS vrouw p. 8). Welnu, uit jullie verklaringen blijkt dat jullie er op die manier in slaagden een normaal en goed leven te leiden en geen problemen hadden en dat de mensen in jullie buurt jullie graag hadden – los van de brief en de inval in 2015 (waarvan hierboven evenwel werd aangetoond dat deze feiten ongeloofwaardig zijn) – hoewel u naar eigen zeggen toch gekend was in de wijk als soenniet en als Abu O.(...) ('vader van O.(...)). Op deze manier kan bezwaarlijk besloten worden dat louter de naam van uw zoon aanleiding gaf tot vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. (...)”. De verwijzing naar een krantenartikel en een rapport van UNHCR omtrent de situatie van soennieten in Bagdad, en meer bepaald het dragen van soennitische namen (stukken 10 en 13 gevoegd bij het verzoekschrift), volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig in de mate dat het hier een individueel geval betreft dat hoe dan ook geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Waar de verzoekende partijen betogen dat vervolging tot nog toe uitbleef omdat O. een andere voornaam gebruikt en in een andere wijk naar school gaat en dat het niet kunnen dragen van zijn voornaam een schending uitmaakt van zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dus als vervolging kwalificeert in de zin van de Conventie van Genève, tonen zij niet aan dat het louter moeten verbergen van de naam van hun zoon vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet, gezien dit niet beschouwd kan worden als feiten die zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een ernstige schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, lid 2, van het EVRM. De feiten aangehaald door de verzoekende partijen zijn eveneens geen samenstel van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven onder artikel 48/3, § 2, a) van de vreemdelingenwet. Uit het feit dat de verzoekende partijen in Bagdad de soennitische naam van hun zoon in bepaalde situaties verbergen kan dan ook niet geconcludeerd worden dat er een gegronde vrees voor vervolging onder de Conventie van Genève is uit het loutere feit. Dat het dragen van een voornaam deel zou uitmaken van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM doet hier geen enkele afbreuk aan.

De verzoekende partijen werpen in hun verzoekschrift tevens op dat hun familie banden had met het regime van Saddam Hoessein, dat verschillende familieleden hoge functies uitoefenden onder diens regime en in het verleden herhaaldelijk het mikpunt waren van aanslagen en geweldplegingen (stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift). Zij wijzen op het belang van de politiek-familiale context in Irak en stellen dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik heeft gepeild naar deze context voor het gezin. Zij verwijzen voorts naar hun stamnaam en een aanslag op een belangrijk lid van de Al-Janabi stam (stukken 15 en 16 gevoegd bij het verzoekschrift).

De Raad wijst erop dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoekende partijen dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. De Raad stelt vervolgens vast dat de verzoekende partijen noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens hun respectieve gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op enig ogenblik gewag hebben gemaakt van de in het verzoekschrift uiteengezette politieke affiliatie met het regime van Saddam Hoessein, hun familiale band met personen die dienden onder Saddam Hoessein en de hieraan gelinkte problemen. Dit asielmotief wordt in het kader van onderhavige beroepsprocedure voor de Raad dan ook louter *post factum* aangevoerd. De verzoekende partijen kunnen zich derhalve niet beroepen op de samenwerkingsplicht van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om hun eigen gebrek aan medewerking te verschonen. Wat betreft de voorgehouden familiebanden en de aanslagen en geweldplegingen waarvan de betrokken personen het slachtoffer zouden zijn geweest, beperkten zij zich overigens tot loutere beweringen die op geen enkele wijze worden gestaafd.

De verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift de links naar een aantal filmpjes op YouTube “die één en ander aantonen” (stuk 8) , maar ze verschaffen niet de minste toelichting over wat er in deze filmpjes te zien is en hoe zij hun asielrelaas vermogen te ondersteunen. Bovendien gaan deze filmpjes niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor zij dan ook niet in overweging kunnen worden genomen.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar hun stamnaam “al-Janabi” en het lot van Sjeik Qassem Sweidan al-Janabi, waaromtrent zij informatie voegen (stukken 17-21), stelt de Raad vast dat hieruit geenszins blijkt dat zij enige (familiale) band hebben met deze persoon of dat zij enig risico lopen omwille van het louter delen van dezelfde stamnaam. Zij brengen ook geen informatie aan waaruit zou blijken dat het louter dragen van deze naam voor hen een risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin met zich mee zou brengen. Het is dus niet ernstig de verwerende partij te verwijten dat zij niet werden ondervraagd over hun eventuele banden met deze persoon, nu zij in hun verzoekschrift eventuele banden niet eens zelf toelichten. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat geen van de verzoekende partijen enige problemen verbonden aan hun stamnaam hebben aangehaald tijdens hun respectieve gehoren.

De verzoekende partijen halen terecht aan dat zowel uit de informatie in het administratief dossier (map landeninformatie) als informatie die zij zelf aanbrengen (stukken 9-12 gevoegd bij het verzoekschrift), blijkt dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde gewelddaden. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat het loutere gegeven dat de verzoekende partijen soennieten zijn, zou kunnen volstaan om aan te nemen dat zij ingevolge een loutere aanwezigheid in Bagdad *in concreto* zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd (RvV, nr. 167 521 van 12 mei 2016). Uit voormelde informatie kan niet worden afgeleid dat de situatie in hun land en regio van herkomst dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Daarenboven werd reeds hoger vastgesteld dat de verzoekende partijen geen geloofwaardige problemen ten berde brachten. De verklaringen over de problemen die zij ondervinden omwille van de soennitische naam van hun zoon O. werden eveneens hoger besproken. Derhalve zijn er in hoofde van de verzoekende partijen geen concrete aanwijzingen dat zij – al dan niet omwille van het feit dat zij soenniet zijn – zouden worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Zij tonen aldus niet aan dat zij louter ingevolge hun profiel als soennieten problemen zouden riskeren bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst.

Waar de verzoekende partijen onder verwijzing naar diverse arresten van de Raad betogen dat vergelijkbare asielsituaties in de Iraakse context het verlenen van internationale bescherming noodzakelijk maken, dient te worden opgemerkt dat de rechtspraak van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde heeft die bindend is en dat elk dossier individueel wordt beoordeeld. *In casu* wordt in de bestreden beslissingen op omstandige en pertinente wijze gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die de verzoekende partijen als soennieten zouden hebben meegemaakt.

In een aanvullende nota van 28 februari 2017 delen de verzoekende partijen de Raad mee dat zij volgende nieuwe stukken wensen neer te leggen: een sms in het Arabisch van de broer van de eerste verzoekende partij, met vertaling naar het Nederlands; een vertaling naar het Nederlands van twee van de YouTube-filmpjes die als stuk 8 bij het verzoekschrift werden gevoegd en die verband houden met de moord op Qassem Sweidan Al-Janabi; een vonnis van het Britse Upper Tribunal van 17 januari 2017.

De Raad stelt vast dat het eerste stuk ontbreekt. In zoverre het hier om hetzelfde stuk zou gaan dat reeds bij het verzoekschrift werd gevoegd (stuk 22), kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen daaromtrent hoger werd uiteengezet.

Nog daargelaten de vaststelling dat de vertaling van de twee YouTube-filmpjes niet voor eensluidend werd verklaard overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, kan hieruit niet blijken dat de verzoekende partijen enige familiale band hebben met Sjeik Qassem Sweidan Al-Janabi of dat zij louter omwille van het delen van dezelfde stamnaam een reëel risico op vervolging of ernstige schade lopen in hun land van herkomst.

Het vonnis van het Britse Upper Tribunal betreft een individueel geval dat bovendien behandeld werd door een buitenlandse rechtbank en als zodanig geen uitstaans heeft met de zaak die *in casu* voorligt. Dit vonnis werpt dan ook geen ander licht op de hoger bereikte conclusie dat er in hoofde van de verzoekende partijen geen concrete aanwijzingen zijn dat zij omwille van hun religieuze aanhorigheid, dan wel de soennitische naam van een van de kinderen, zouden worden gevisieerd of vervolgd in hun land van herkomst. Het gegeven dat de verzoekende partijen in hun hoedanigheid van soennieten beantwoorden aan een risicoprofiel volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De verzoekende partijen verwijzen in hun aanvullende nota van 28 februari 2017 tevens naar twee arresten van de Raad, waarin een redenering zou worden gevolgd die naadloos aansluit bij wat zij in hun verzoekschrift met betrekking tot de hoger besproken dreigbrief betogen. De Raad wijst verzoekers er andermaal op dat de rechtspraak van de Raad betrekking heeft op individuele gevallen en dat zij geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Middels een aanvullende nota van 14 maart 2017 brengen de verzoekende partijen documenten bij waaruit volgens hen blijkt dat een achterneef van de eerste verzoekende partij samen met zijn gezin internationale bescherming heeft gevraagd in Turkije. Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partijen slechts fotokopieën neerleggen en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135), tonen zij de familiale band met deze personen niet aan, noch brengen zij documenten bij waaruit kan blijken dat deze personen inmiddels een beschermingsstatuut werd toegekend door UNHCR. Uit de gevoegde documenten kan overigens niets worden afgeleid omtrent de redenen waarom de betrokken personen een beschermingsaanvraag hebben ingediend in Turkije.

Tevens wordt in de aanvullende nota van 14 maart 2017 gemeld dat de heer A.-J., T. S. M. van zijn broer vernomen heeft dat zijn huis nu bezet wordt door een lid van de militie 'Asa'ib Ahl al-Haq. Hij zou dit tot nu toe niet hebben willen zeggen om zijn vrouw niet al te bedroefd te maken. Op aandringen van zijn raadsman zou hij dit nu wel aan zijn vrouw vertellen. Hij voegt een sms van zijn broer waarin deze dit feit bevestigt. De Raad is van oordeel dat aan deze nieuwe ontwikkeling in het asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, in de mate dat zij in het verlengde ligt van gebeurtenissen waaromtrent reeds hoger werd gemotiveerd waarom zij door de verzoekende partijen niet aannemelijk werden gemaakt. De sms van de broer van de eerste verzoekende partij heeft een gesolliciteerd karakter en kan derhalve niet in aanmerking worden genomen als objectieve getuigenis van dit nieuwe feit.

De raadsman van de verzoekende partijen stelt in de aanvullende nota van 14 maart 2017 verder dat tijdens een onderhoud met de verzoekende partijen op zijn kantoor de aanwezige tolk meedeelde dat hij zelf twee personen in België kent met de naam Al Janabi die zijn erkend als vluchteling. Dit bevestigt volgens hem nogmaals het belang van deze stamnaam als risicofactor. De Raad stelt vast dat deze bewering niet wordt gestaafd aan de hand van een verklaring van de tolk in kwestie, noch uit enig objectief stuk, zodat de Raad volkomen in het ongewisse verkeert wat betreft de motieven op grond waarvan een eventuele erkenning van de hoedanigheid van vluchteling zou zijn gestoeld.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Het argument dat de Iraakse autoriteiten niet bereid of in staat zijn om bescherming te bieden is derhalve niet dienstig.

2.6. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, §2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder middels een aanvullende nota van 7 maart 2017 en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" waarvan de referentie werd opgenomen in de bronnenlijst van de door verweerder bijgebrachte COI Focus "*Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017, dateert van 14 november 2016, en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoekers en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.8. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF